

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 97

Ple del Parlament

Sessió 45, tercera i darrera reunió, dijous 21 de maig de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 45.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon i la secretària tercera. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de l'ocupació pública catalana (debat de totalitat)

200-00021/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de l'ocupació pública catalana. D'acord amb l'article 16.2 del Reglament, presentarà la iniciativa el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades, permetin-me saludar els membres de l'equip de Funció Pública que s'incorporen..., o no s'incorporen, que veig que entren i surten de l'hemicicle, totes les persones que hi han participat, que estan darrere de que avui puguem presentar aquest projecte de llei.

Comparec avui davant d'aquesta cambra per defensar un projecte de llei de summa rellevància institucional i estratègica per a Catalunya, sobretot per a la Catalunya dels propers anys. El projecte de llei de l'ocupació pública de Catalunya no és una mera actualització tècnica de la normativa –que també–, sinó una aposta per transformar l'Administració del país.

No exagero, aquesta llei afecta prop de més de 400.000 treballadors i treballadores públics. Serà d'aplicació a la Generalitat i al seu sector públic, als 947 ajuntaments del país i a les set universitats públiques de casa nostra. Parlem, per tant, d'una de les columnes vertebrals de Catalunya. I, sobretot, parlem de les persones que cada dia fan possible el funcionament dels serveis públics del país. No hi ha bones polítiques públiques sense una bona administració pública, i no hi ha una bona administració sense bons professionals públics. Tot comença i acaba al mateix lloc, en uns serveis públics de qualitat.

El projecte que avui sotmetem al seu primer debat parlamentari neix de la convicció política que l'Administració ha d'evolucionar al mateix ritme que la societat a la que serveix. Venim d'un marc jurídic que té prop de trenta anys, fragmentat, amb instruments jurídics rígids i amb unes mancances evidents pel que fa a la planificació dels recursos humans al conjunt de l'organització, un marc que en molts casos no ha estat capaç de donar resposta als nous reptes. En són exemples la digitalització, ja no diguem la seva convivència amb la intel·ligència artificial, o la complexitat en l'execució de les polítiques públiques, als que tots hem contribuït.

Per això el Govern creu que aquesta llei és quelcom més que una mera actualització, un canvi que ha de suposar passar de la rigidesa a la flexibilitat, de la fragmentació a la cohesió i de la inèrcia a la planificació. I, sobretot, un canvi que situa les persones, els treballadors i treballadores públics, al centre de l'Administració.

Per altra banda, si alguna cosa avala aquest projecte és el seu procés d'elaboració. No és una llei feta des dels despatxos de l'Administració. Des de que l'anterior legislatura el Govern va iniciar els treballs per a l'elaboració d'aquest text, que és un projecte construït escoltant, formava part dels acords d'investidura –miro el diputat Albert, que ens ha precedit en aquest projecte de llei, i també totes les persones que hi han estat al darrere, ara sí, la secretària, la directora, la gent de l'Escola d'Administració Pública, també el conjunt dels representants dels treballadors i treballadores–, són desenes les reunions de treball amb sindicats, administracions locals, universitats i entitats que s'han produït, i més de 650 observacions presentades al text, de les quals quasi tres-centes han estat incorporades.

Hi han participat actors tan diversos com el Consell de Governos Locals i les entitats municipalistes; ho he dit, els sindicats; les entitats del tercer sector, col·legis professionals i actors econòmics. I s'ha sotmès, com bé saben, a la consideració de la Comissió d'Experts per a la Transformació i la Reforma de l'Administració, la CETRA. Hem tingut de fer-ne un element de consens i, per tant, hem buscat aquells punts d'equilibri entre aquelles qüestions perfectibles que hauríem perseguit, a vegades de l'acadèmia –els grups d'experts que ens han plantejat si podíem anar més enllà, i n'estic segur–, però també ho hem volgut equilibrar amb una norma de consens que vetllés per l'estabilitat de les condicions laborals en el diàleg amb els representants i les representants dels treballadors.

Quines són, doncs, les característiques més importants del nou model d'ocupació pública que hem dissenyat? Permetin-me que ho centri en quatre pilars. El primer és que és un marc comú per a tot el país. La qüestió..., que un marc comú català per a totes les administracions públiques del país vol dir coherència, seguretat jurídica, però també visió compartida de servei públic. Vol dir entendre que, més enllà de les diferències competencials i ideològiques –lògiques a totes les administracions–, ens uneix una mateixa vocació: servir el país. Ara bé, les conviccions es demostren en la pràctica i, com no podia ser d'altra manera, la proposta que els presentem respecta l'autonomia tant dels ens locals com de les universitats i s'aplicarà de manera supletòria als professionals amb normativa pròpia.

En segon lloc, tot allò que té a veure amb captar, retenir i desenvolupar el talent. Catalunya no es pot permetre perdre talent. Això, de forma general, però tampoc, i encara menys, a l'Administració, on, a més, saben vostès que afrontem un procés de relleu generacional molt accentuat durant els propers anys. Per això la llei impulsa un nou sistema de selecció i provisió més àgil i professional del que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en serà el pal de paller, el protagonista tant per a la selecció del personal de base i tècnic com per als directius públics que la formin.

En aquest sentit, permetin-me que recordi que ben aviat el Govern aprovarà ambdós projectes de llei, tant el de l'Escola d'Administració Pública com el del directiu públic professional, que s'emmarquen en el procés de reforma de l'Administració, però abans el Govern creia oportú que la primera de les normes que havia d'aportar-se..., era el de l'ocupació pública professional. Ambdós projectes que els he parlat, juntament amb aquest, són cabdals per a una administració atractiva, professional i àgil que conjuntament estem preparant.

Que l'Administració sigui a vegades lenta és un drama que estem intentant, entre tots plegats, solucionar, però que a sobre ho siguin els propis processos de selecció per formar-ne part és una cosa a la que hauríem de posar fi. I és en aquest sentit que..., recordin que el passat mes de novembre el Govern ja va aprovar un primer decret per a la simplificació dels processos de selecció que avui ja és vigent.

I tan important és que tinguem un model àgil com allunyar-nos del clàssic model memorístic. I, per tant, un cop aprovada definitivament la llei, tots els processos hauran d'incloure proves de coneixement i supòsits pràctics o simulacions de la pràctica professional real. Crec que d'aquesta manera ens adaptem més a les necessitats dels temps actuals, en els que l'Administració de la Generalitat i el conjunt del sector públic del nostre país requereix la presència de les millors persones del país per poder-ne formar part.

Però el problema no el tenim només en l'accés, també en créixer i desenvolupar-se en el si de l'organització. Volem que l'esforç fet tant pels servidors públics com per la pròpia Administració no quedi en un no-res perquè fora dels murs de l'Administració se'ls valora més que a dins. I per això introduïm per primera vegada un sistema estructurat de carrera professional amb quatre trams –inicial, consolidat, expert i

referent– que reconeixen la trajectòria i el mèrit a través de paràmetres objectius com els serveis prestats, l'expertesa o la formació, és a dir, el desenvolupament de la carrera horitzontal. És a dir, aquesta llei no parla només d'organització, sinó també de reconeixement.

En tercer lloc, la mobilitat i la cooperació, que és un element central del nostre país si volem una administració dinàmica i ens creiem veritablement un model de cooperació entre l'Administració de la Generalitat i el món local. Des de fa massa temps, saben que tenim un model fragmentat, amb poca mobilitat real entre administracions. Una de les novetats que val la pena destacar-los és el concepte del «treballador públic català» i un sistema de mobilitat interadministrativa específic basat en la cooperació entre administracions. Es tracta d'un model voluntari que obre la porta a compartir el talent, l'experiència i el coneixement dels servidors públics del país al que totes les administracions es puguin adherir i al que s'accedeix amb la superació d'un procés específic de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Les necessitats personals i laborals dels treballadors i de la pròpia Administració canvien i, per tant, és un deure dels poders públics poder-hi donar resposta. El talent públic no pot quedar tancat en compartiments estancs, sinó que val la pena compartir-lo.

Vull també fer-los saber que, com és habitual en les polítiques del Govern, hem tingut en compte la realitat plural de Catalunya, i la llei diferencia bé les diferents capacitats del país. En poso alguns exemples que em semblen il·lustratius. Preveu previsions específiques d'incentius en zones rurals i, a la vegada, la llei inspira el principi de diferenciació, per exemple, que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya podrà assumir la selecció del personal de les administracions locals quan aquestes l'hi encomanin. I hem previst expressament l'exempció de determinades obligacions previstes a la llei dels municipis rurals i també en el tram de municipis de menys de cinc mil habitants, que permetrà, per exemple, incloure fins a un cinquanta per cent de places addicionals en els seus processos selectius, en comptes de només un vint per cent, per evitar la reiteració de processos en llocs on les capacitats són menors.

Per cert, ja que parlem de l'àmbit municipal i dels processos selectius, permetin-me també anunciar-los que el Govern la setmana vinent aprovarà per primera vegada l'oferta pública d'ocupació de 540 places d'habilitats nacionals, de secretaris i

interventors, per al conjunt de les administracions catalanes, per al conjunt dels ajuntaments, d'ençà de la recuperació d'aquesta competència, que va ser un acord en una bilateral. Formava part d'un compromís també amb Esquerra Republicana, i també agraeixo la contribució del Grup Parlamentari de Junts al Congrés dels Diputats, que també hi ha tingut a veure. I, per tant, suplim, amb aquesta convocatòria de 540 –ja dic, no serà fàcil– secretaris i interventors que el Govern aprovarà la setmana vinent, un dels elements essencials per al conjunt del país, que és dotar-nos d'aquestes places per fer funcionar també el món local.

En quart lloc, té a veure amb la qualitat i l'avaluació del servei públic, la norma de la que abans els hi parlava en aquests quatre pilars. I per això introduïm una avaluació anual del compliment dels objectius, que podran a la vegada ser revisats pels propis treballadors i treballadores.

En definitiva, portem una norma que dona sentit a poder parlar d'un espai públic compartit en l'àmbit de totes les administracions catalanes. Defineix què ha de ser el cas d'un treballador i treballadora del sistema públic de Catalunya i permet la mobilitat entre els treballadors i treballadores.

Vull acabar, de nou, agraint la participació que hi ha hagut de tots els grups a les diferents reunions que hem pogut fer, de tot l'equip de Funció Pública i també de governs locals; també de l'àmbit d'universitats, amb el que s'ha treballat. I, com també he dit, dels treballadors i treballadores, de l'organització, dels seus representants, dels sindicats, de les Comissions Obreres i de la UGT, que també ho han fet possible.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat. I, en primer terme, per defensar-les..., per defensar-la, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, conseller, conselleres, diputats i diputades, públic assistent. Bé, avui es porta a debat aquesta proposició de llei d'ocupació pública catalana en aquest Parlament.

Surto aquí perquè hem presentat una esmena a la totalitat, perquè no compartim bona part d'aquesta proposta.

Se'ns explica constantment la seva necessitat com un pas necessari per modernitzar les administracions i donar estabilitat al personal públic, la columna vertebral de qualsevol país, però diferents sindicats, entre ells la Intersindical, tenen molt clar que lluitar per uns serveis públics dignes és lluitar per unes condicions laborals dignes. Per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè rere el discurs de professionalització i gestió eficient s'amaga una realitat incòmoda: Catalunya continuarà sense poder decidir de manera sobirana com vol organitzar la seva pròpia Administració.

El text neix condicionat pel marc bàsic estatal de l'estatut bàsic de l'empleat públic, que fixa les bases del règim funcionarial a tot l'Estat. Això implica que qualsevol llei catalana, per molt ambiciosa que sigui –que no és el cas–, ha de moure's dins d'un marc legal definit a Madrid.

Aquesta dependència és també política i econòmica. La llei general de *presupuestos* continua controlant l'estructura retributiva i les taxes de reposició, condicionant així tant el relleu generacional dins la funció pública catalana com la possibilitat d'aplicar salaris adaptats al cost de vida del nostre territori, que, com saben, és molt diferent al d'altres parts de l'Estat espanyol. El resultat és que el personal públic català perd, any rere any, poder adquisitiu, i aquesta sí que és una realitat que viuen tots aquests treballadors i treballadores públics.

En altres paraules, la Generalitat pot gestionar, però no pot innovar de veritat si no aposta per explotar al màxim les seves capacitats competencials en matèria de funció pública i, evidentment, en aquesta llei no es fa. I aquest Govern és evident que no té cap intenció de fer avançar Catalunya, i menys els seus marcs.

El projecte que avui debatem, lluny de plantejar un model innovador, flexible i adaptat a la realitat institucional i lingüística del país, replica –amb algunes millores, diria que poques– la mateixa estructura jeràrquica i burocràtica que l'Estat manté des de fa dècades. Aquesta inèrcia és fruit de grans consensos institucionals amb els sindicats majoritaris estatals i consolida una estructura de meses de negociació que nega un

cop més la pluralitat sindical en la negociació col·lectiva de les administracions públiques catalanes.

Mirin, de fet, es reproduïx el que ha passat, el que està passant amb el sector educatiu, i ho poso d'exemple perquè s'entengui. La majoria sindical en el sector educatiu la té la USTEC, la qual treballa amb altres sindicats, com poden ser la Intersindical o la CGT, per millorar el sistema públic d'educació, però vostès, el Govern, pacten amb els sindicats minoritaris en el sector però classificats com a majoritaris a nivell estatal. És a dir, el Govern negocia i pacta amb la seva mà dreta, els qui manen a Comissions i UGT, és a dir, la patronal educativa, en lloc de pactar amb els qui realment representen els treballadors i les treballadores del sector educatiu.

I en això passa exactament el mateix: els sindicats representatius en algunes d'aquestes administracions que són clarament majoritaris no tindran representació – no tindran representació– perquè ho faran aquests sindicats estatals que tots sabem de la mà de qui mengen i què pacten. Com deia, nosaltres no hi podrem donar suport. De fet, amb aquesta mesa d'ocupació catalana, doncs, tornarem a estar amb el mateix de sempre i els conflictes aniran passant, i en augment, com els que tenim en l'actualitat.

I quan els parlava de que seguíem molt les estructures estatals, de fet, pecant d'aquest mimetisme estatal..., la llei deixa un marge molt ampli al desenvolupament reglamentari, el que se'n diria «facin vostès les lleis, deixi'm a mi els reglaments», un instrument normatiu que no permet el debat necessari sobre aspectes claus com la carrera professional o el model d'accés a la funció pública. Com deia, una llei que espanyolitza el nostre marc jurídic reforçant administracions supramunicipals, com les diputacions, en lloc de fer avançar un model propi, com serien els consells de vegueries.

En definitiva, el debat sobre la llei d'ocupació pública catalana és molt més que una qüestió tècnica –o així hauria de ser–, i això és una prova de fins on arriba, i, de fet, fins on *no* arriba la nostra sobirania.

Catalunya pot gestionar els seus treballadors públics, sí, però també ha de poder decidir com voler-ho fer, i amb aquesta llei això no és així. El projecte de llei actual no

representa encara un autèntic marc català de funció pública. Per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat i els demanem que la votin per poder refer aquesta llei, ser ambiciosos, generar il·lusió i crear un marc propi com a país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. *Conseller* Dalmau, hoy debatimos la ley Dalmau, esa ley que parecía que llegaba, que no llegaba..., usted prometió reformar la Administración y nos ha traído esto. De hecho, una ley que ya empieza viciada, porque una ley que usted ha presentado, pactada con Comisiones y UGT, ya sabemos el resultado que provoca en Catalunya, igual que lo que estamos viendo estos últimos días con los profesores y el sistema educativo. Por tanto, empieza bien, la ley que usted presenta.

De hecho, un proyecto de ley que, bajo la utópica premisa de reformar la Administración para mejorar la eficiencia de la misma, hace justamente lo contrario: más burocracia. Y, claro, cuando el señor Dalmau decía que iba a reformar la Administración, algunos pensábamos que iba a sacar la tijera, el bisturí, el serrucho o incluso la motosierra, pero no, justamente lo contrario. De hecho, esta ley no solo no hace eso, sino que da vía a nuevas plazas, nuevos organismos, nuevos consejos... Es que ustedes no pierden oportunidad para poder regalar nóminas a los suyos, es impresionante.

Ustedes lo del *sottogoverno* lo entienden incluso mejor que los señores de Esquerra, y mire que es difícil; si no, que se lo digan a los cientos de cargos de Esquerra que ustedes siguen aguantando y conservando a sueldo (*remor de veus i aplaudiments*), ¿verdad? Ya solo por eso sería un motivo suficiente para devolver esta ley al Govern y como mínimo que la revisaran. Pero no, lo cierto es que hay muchos otros motivos que van contra la legalidad y contra la normativa vigente.

Mire, hay un problema del que usted es consciente, porque lo sabe, que es la invasión de competencias. A usted, de hecho, no le importa. Es algo reiterado, algo competitivo, algo en que ustedes se reafirman. Y mire, es que lo cierto es que el proyecto entra con notable intensidad en materias especialmente sensibles desde la perspectiva competencial. Ejemplos: acceso y selección, provisión de puestos, carrera profesional, movilidad, evaluación de desempeño y régimen del personal de Administración local. En diversos puntos del texto abandona la función del mero desarrollo normativo para configurar un régimen prácticamente autónomo y autosuficiente de función pública catalana. En otras palabras, lo que dirían sus socios de Govern, lo que sería «la normativa d'estat», eso que tanto les gusta.

La intensidad regulatoria del proyecto afecta directamente al núcleo básico común reservado al Estado, especialmente con relación a los principios de acceso al empleo público, la carrera profesional, los sistemas de provisión y movilidad y el régimen jurídico común del empleo público.

Todo ello convierte este ámbito en uno de los principales focos de eventual conflictividad constitucional y contencioso-administrativa. El diseño relativo a las plazas adicionales y la posibilidad de adjudicar futuras vacantes a aspirantes aprobados *sin plaza* –insisto, *sin plaza*– constituye el elemento más expuesto jurídicamente del proyecto, porque afecta a los principios de igualdad, de mérito, de capacidad, la seguridad jurídica, la necesaria conexión entre oferta pública, convocatoria y plaza efectivamente convocada. Es decir, que aumentar la discrecionalidad a la hora de adjudicar estas plazas no es posible. Es un escándalo.

Seguimos. La previsión de cobertura futura, vacantes mediante aspirantes procedentes de procesos selectivos ya concluidos –insisto, es que esto es importante, ya concluidos–, altera de forma relevante el esquema clásico de acceso al empleo público y pone en duda el carácter abierto y competitivo que..., deben ser los futuros procesos de selección. ¿Cómo le dices a un señor o a una señora que se presenta a una plaza que la reserva es para alguien que ya ha concluido otro proceso? Por tanto, nos encontramos ante uno de los extremos con mayor riesgo de impugnación jurisdiccional futura.

El sistema de movilidad previsto, con un papel central de acreditación por parte de la Escola d'Administració Pública de Catalunya, puede interpretarse como una suerte de sistema autonómico propio de habilitación y circulación entre administraciones públicas, con dudas relevantes acerca de su encaje dentro del marco básico estatal. La creación de mecanismos específicos de acreditación –específicos– y movilidad puede atentar contra el modelo común de función pública y afectar directamente a los principios de igualdad y homogeneidad del empleo público.

Sobre el régimen local, que aquí se ha dicho también, pues bien, el proyecto regula cuestiones relativas al personal de la Administración local catalana, incluso prevé la aplicación supletoria de normativa reglamentaria de la Generalitat. No es que se dé apoyo a los ayuntamientos, es que se sustituye su función. Por tanto, interfiere en la autonomía local constitucionalmente garantizada y en la potestad de autoorganización de las entidades locales.

Pero, señor Sàmper... –perdón–, señor Dalmau –la costumbre, ¿eh?, la costumbre–, si invadir competencias, interferir en el mundo local, condicionar las plazas y la movilidad no es suficiente, no podía faltar la lengua. Sí, tú puedes ser un grandísimo profesional en Cataluña; como no hables aranés o catalán en la Administración pública española de Cataluña, pues, no te irá bien. Mejor que hables en árabe, que quizás tendrás más posibilidades (*alguns aplaudiments*) que hablar en español.

En definitiva, señor Dalmau, esta ley la podría firmar perfectamente cualquier partido separatista, cualquiera de estos señores. De hecho, el señor Canadell aplaudía cuando he dicho que si no hablas en aranés o catalán en Cataluña, a pesar de ser un grandísimo profesional, no puedes trabajar. Y lo aplaude, prefiere gente de fuera.

Pero ¿sabe qué pasa? Que lo podría firmar cualquier partido separatista, cualquier partido que quiera romper con el marco común, cualquier partido que quiera atentar contra la igualdad de todos los españoles, cualquier partido que defienda que hay españoles de primera y de segunda, cualquier partido que entienda que la Administración está para servirse y colocar a los suyos, cualquier partido que entienda que la Administración sirve exclusivamente para ellos, cualquier partido que defienda extorsionar fiscalmente a sus ciudadanos e incluso cualquier partido que defienda que con el dinero público..., va para mordidas, corrupción y prostitución. Pero ¿sabe qué

pasa? (*Remor de veus.*) Que esta ley no la firma cualquier partido, la firma el Partido Socialistas.

Muchas gracias.

El president

Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes a la totalitat puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Molt honorable president, il·lustres diputats, diputades, consellers... Comencem pel principi. El nostre grup votarà en contra de les dues esmenes a la totalitat perquè..., però, de totes maneres, que quedi clar que ho fem sense entusiasme pel text del Govern i, a més a més, amb moltes reserves. Però votem en contra de l'esmena de VOX, ho acaben de sentir, perquè el seu model no és el nostre ni de lluny, perquè és neoliberal, perquè és centralista, perquè proposa reduir l'Administració, etcètera, etcètera, no? I, en el cas de la CUP, perquè el seu model tampoc és el nostre, és un jacobinisme burocràtic excessiu que pretén eliminar el sector públic. Per tant, tampoc és el nostre model.

Dit això, doncs, anem a l'essència de la llei, no? Jo els hi anomenaré cinc problemes que hi veig. El primer és l'àmbit d'aplicació, que crec que és tan ampli i heterogeni que realment és molt difícil que puguem fer una reforma d'aquestes característiques, tenint també en compte el volum de les ciutats i pobles de Catalunya i, per tant, que no tots els municipis de Catalunya podran complir moltes de les condicions que estan aquí. Per tant, aquest és un primer problema.

El segon problema és el que marca l'article 26, que és el del directiu públic professional. Clar, vostès aquí creen la figura, però no remetent ni tan sols a la llei, perquè aquesta llei no existeix. Per tant, les característiques queden bastant vagues: exactament de què estem parlant?, quin àmbit tindrà?, cessaments?, no sé què, etcètera, etcètera.

La tercera qüestió és la temporalitat estructural. Escolti, està judicialitzat, el tema de l'Administració de justícia, de l'excés de temporalitat. I, per tant, el problema que hi ha

és que es podria resoldre en aquesta llei d'ocupació pública i no es fa. Perquè vostè podria dir que és de marc espanyol, però les lleis europees marquen la possibilitat –i això ho diu molt clarament el catedràtic Gerardo Pérez– que des d'una entitat autonòmica es pugui fer això.

El quart és una memòria econòmica insuficient, aquí no es veu com es pagaran les misses. Per tant, una reforma sense calés, sense pressupost, és una mica difícil que sigui certa.

I el cinquè problema que hi veig és que es crea un consell de l'ocupació i una comissió de coordinació que tampoc se n'assenyalen les funcions. Per tant, en un moment com l'actual, crear organismes que puguin semblar decorats institucionals realment no és una bona idea, eh?, des del meu punt de vista.

Però el problema jo crec que és més de fons, és de mètode –de mètode. És veritat que vostès diuen «tenim un paquet general, i aquest paquet és l'Escola d'Administració Pública, ocupació pública i directiu públic professional». Home, si havíem de fer això, ho havíem de fer holísticament, és a dir, ho havíem de fer al complet. Perquè vostè em diu: «No, l'Escola d'Administració serà la vèrtebra.» Doncs, si és la vèrtebra, comencem per la vèrtebra, no pels braços, no? I, per tant, hauria d'haver posat enmig l'Escola d'Administració Pública. Per tant, com que no me n'acabo de refiar, d'això que vostè m'ha dit, perquè m'ho ha intentat explicar moltes vegades i no ho he entès, doncs, ho voldria veure.

Però després hi ha una cosa que sí que és més de fons, que és el gran defecte del règim del 78, que és fer lleis carcasses i fiar-ho tot a un reglament. Sap què vol dir, el reglament? Que això no és una reforma, perquè vostè mana avui i en fa el reglament al seu gust, mano jo demà i el faig al meu gust. I això no és ni tan sols l'esperit nacional de la Mancomunitat de Catalunya, que són reformes estructurals que al cap de tants i tants anys continuem parlant d'aquelles reformes. Per què? Perquè han passat de generació en generació sense necessitat de treure'n l'essència, perquè està en la mateixa llei. Si vostè ho fa per un reglament, això és fràgil, absolutament fràgil. I aquesta llei –i la del directiu públic que he vist, *ni le cuento*, eh?– està plena de «no, això ho desenvoluparà un reglament».

La veritat, jo crec que tenim una oportunitat, l'hi he expressat moltíssimes vegades. Jo crec molt en l'Administració pública, perquè és la vèrtebra de tota nació, perquè és allò que dona sentit a l'equitat i a la igualtat entre les persones. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Però, si ho hem de fer, fem-ho bé. Fem-ho bé, no ho fem sectàriament; fem-ho d'una manera que realment serveixi per als cinquanta anys que venen.

Fa molt poc vaig llegir un article que deia..., marcava el grau de lideratge de les persones, dels polítics, en primer estadi i vuitè estadi. El primer estadi era aquell que no veia re, que només ho veia d'avui per demà. El del vuitè estadi és aquell que pensa a cinquanta anys vista, encara que en la realitat d'avui segurament hi perdi un llençol. Això és la grandesa de la política. Això és la grandesa...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Agustí Colomines i Companys

...de la política.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Conseller Dalmau, consellers i conselleres, diputats i diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia a tothom. També vull saludar la secretària de Funció Pública, Àlícia Corral; també la directora de Funció Pública, l'Anna Molina, i també els representants de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. En qualsevol cas, estem davant d'una llei que per mi és de les més importants d'aquesta legislatura.

Abans ho deia el conseller, que l'he estat seguint. Aquesta llei neix precisament del Govern Aragonès, del president Aragonès, de l'anterior Administració. Van començar els treballs, pràcticament estaven enllestits. Va, finalment, acabar aquella

legislatura i, per tant, no es van poder consolidar aquests treballs, però sí que s'han continuat. Per nosaltres era rellevant. Per això ho vam establir dins del marc dels acords d'investidura, que aquells treballs que s'havien iniciat i que pràcticament s'havien culminat en l'anterior legislatura formessin part també de l'actual legislatura i, per tant, que el Govern els prioritzés. I, en efecte, doncs, avui portem aquest debat de totalitat amb una llei que per Esquerra Republicana és una llei cabdal i de les principals d'aquesta legislatura.

La llei d'ocupació pública de Catalunya és una llei àmpliament reclamada i reivindicada. És una llei que és esperada i, alhora, també aquestes expectatives s'han de veure complertes, doncs, en el marc i en el tràmit parlamentari, on haurem de treballar de forma intensa perquè, lògicament, hi hauran aspectes que caldrà incorporar, que caldrà modificar, que haurem de veure com podem acabar d'actualitzar, però en qualsevol cas en el marc del tràmit parlamentari es podrà fer, tenim plenes competències per fer-ho. L'Estatut d'autonomia, en el seu article 71.1, ho deixa ben clar, tenim competències. En cap cas aquesta llei va en contra de cap marc normatiu establert, perquè nosaltres tenim la capacitat de desplegar aquestes competències en el país.

Però, d'altra banda, aquesta llei incorpora elements no només d'agilització i flexibilització que són molt necessaris, i sempre tenint en compte les garanties de drets i deures dels treballadors i treballadores públics, sinó que, a més, també aquesta llei incorpora un element que és clau, que és la mobilitat interadministrativa, és la relació entre les diferents administracions. Per això és tan determinant que aquesta llei abasti no només l'Administració de la Generalitat, sinó que abasti totes les administracions del país. Perquè s'ha de permetre..., i hem de trobar la solució perquè hi hagi aquesta mobilitat interadministrativa que permeti que els treballadors de qualsevol de les administracions del país puguin treballar en una altra d'aquestes administracions, i que, per tant, no trobin impediments per fer-ho.

Per fer això és clau un element, que és la via d'accés i de provisió de llocs de treball, perquè, lògicament, no és el mateix la via d'accés a un ajuntament que la via d'accés a una conselleria o a un departament de la Generalitat de Catalunya. Per tant, aquí pren un paper d'extrema rellevància l'Escola d'Administració Pública de Catalunya,

que és qui haurà d'ordenar totes aquestes vies d'accés a la funció pública del país. Per tant, aquest és un element transcendent.

Però, a més, també és un element transcendent perquè no només hem de parlar de les vies d'accés, sinó que per garantir que aquesta mobilitat interadministrativa sigui garantista necessitem també generar un òrgan que la controli i en faci la vigilància, en faci l'avaluació, en faci el seguiment. Aquest òrgan és la mesa de concertació i diàleg social entre les administracions, on hi ha d'haver una participació dels sindicats i, per tant, dels representants dels treballadors i treballadores públiques del país. Aquesta mesa és d'especial rellevància, perquè en el moment en què obrim la possibilitat d'aquesta mobilitat interadministrativa hem de garantir també els drets dels treballadors i treballadores per tal de que aquesta mobilitat sigui garantista.

Després, hi ha un altre element que també és molt important, que és la carrera professional horitzontal. És a dir, fins ara la carrera professional sempre s'ha vist de dalt a baix, o de baix a dalt, millor dit, és a dir, a través de millorar en escala i, per tant, doncs, d'aquesta manera..., canviant el lloc de treball. Actualment, aquesta llei el que estableix és que aquesta carrera professional de caràcter horitzontal..., es podran fer millores en la carrera professional sense haver de canviar de lloc de treball. Això vol dir que capacitem el talent. Això vol dir que posem el talent en el primer ordre i que, a més, reconeixem aquest talent. I això és molt important: no cal canviar el lloc de treball per millorar la perspectiva professional. I això és d'especial rellevància en aquesta llei.

I el català. En aquesta llei serem molt incisius en incorporar tots aquells mecanismes que blindin i garanteixin el català a les administracions públiques del nostre país i, per tant, molt vigilants a que hi hagi les acreditacions i els requisits lingüístics necessaris per tal de que no es vulneri, a cap administració pública del nostre país, el dret de qualsevol catalanoparlant a ser atès en la seva llengua, en la llengua del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Conseller, consellers, diputats, diputades, representants de la funció pública... Avui ens ocupa una nova llei de funció pública com una de les matèries més rellevants, com un dels instruments per a la gestió i la realització dels interessos públics. I la formen tots els servidors, amb aquesta vocació de prestar un servei, i d'acord amb uns principis bàsics: mèrit, capacitat. I precisament són aquests els principis que han de governar l'accés a la funció pública, en una condició d'igualtat d'oportunitats.

I això, que és tan bàsic, doncs, a la realitat no és així. Malauradament, alguns cops no es fa bé la feina i es produeixen diferències entre diferents departaments de la Generalitat i administracions locals. Funcionaris de carrera, vacants, promoció vertical..., ja es sap abans, amb antelació, qui serà la persona que finalment acabi ocupant un lloc de treball, amb independència de partir en igualtat de condicions, ja siguin curriculars, experiència, antiguitat, formacions... Porres, encerts de ple..., és el més característic; places que tenen prèviament noms i cognoms entre les plantilles dels empleats públics. Funció pública..., «enxufisme», col·leguisme, carnets polítics (*aplaudiments*), simpatitzants, vinculacions familiars, simpaties..., què, com, *suma y sigue*.

Si bé disposem de marcs reguladors de referència –la Constitució espanyola, l'estatut bàsic de l'empleat públic, el nostre Decret legislatiu 1/97–, és cert, hem de millorar. Hem d'actualitzar aquesta llei. Valorem positivament una nova llei que aposti per la modernització, la professionalització, l'eficiència, la mobilitat interadministrativa.

Ara bé, no ho facin de forma sectària, amb un text resultant que presenta errades, i errades molt de fons, i esclatxes legals que podrien ser una mica perilloses, comprometre precisament aquests grans principis, que són la igualtat, el mèrit, la capacitat i la convocatòria pública, i aquelles febleses de l'ocupació pública, la manca de planificació, l'externalització, la temporalitat, manca de diligència, endarreriments en excés... Convocatòria 828: cos de gestió, subaltern; 28 de maig del 24. Fins al passat 29 d'abril del 26 no es fa pública la llista definitiva d'adjudicació de places. Dos anys més tard, els funcionaris encara no han estat nomenats, no estan ocupant el seu lloc de treball. Sindicatura de Greuges ha obert una actuació d'ofici amb relació a les queixes presentades sobre el retard reiterat en la convocatòria de processos selectius

en l'àmbit de l'execució penal oferta del 23. No hi ha convocatòria, s'ha de tornar a publicar –desembre del 25–, i torna a començar. Per tant, molt anunci, però a l'hora de la veritat no s'estan fent bé les coses.

I a nivell de selecció, què passa amb les entrevistes? Perquè aquest és el colador més fàcil, el colador més fàcilment justificable, amb puntuacions resultants per acabar col·locant qui vostès volen. Possiblement el millor seria entrevistes enregistrades i no menystenir el fet –ja vaig avisar-lo, conseller– d'empleats públics que s'han vist obligats a recórrer a la via judicial. Però és que cada cop són més, escolti, i ara ja està la cosa al Suprem i al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya..., bé, la part demandada, la presidència de la Generalitat.

Des del Partit Popular, què diem? Volem millorar procediments de selecció de personal adaptant-los a les necessitats canviants de la societat que vivim, sense descuidar la recerca de l'excel·lència, la professionalitat i el mèrit per tindre uns servidors de qualitat. Relació de llocs de treball per a totes les administracions públiques, i sense excepcions. Llocs de treball a ocupar amb perfils ajustats a la titulació requerida. Retribucions justes, d'acord amb els cossos i escales i funcions desenvolupades –i la llei en això hi passa de puntetes. Processos d'estabilització amb una bona planificació –que ha estat un desgavell. I carrera professional vertical..., també horitzontal, i una avaluació justa de l'acompliment.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia a totes i a tots. Bé, Catalunya necessita una regulació pròpia, moderna i coherent de la seva ocupació pública. Per tant, no compartim de cap manera retornar aquest projecte al Govern abans de tramitar-lo.

Catalunya no pot continuar amb una normativa dispersa, antiga i pensada per a una administració que ja no és la d'avui. El país ha canviat, les necessitats socials han canviat, les plantilles han canviat, la tecnologia ha canviat. Els ajuntaments han

assumit moltes més responsabilitats. Les universitats i el sector públic s'han fet més complexos. I també ha canviat l'exigència democràtica de la ciutadania envers els serveis públics. Avui la gent demana administracions més properes, més àgils, més transparents, més accessibles i més capaces de garantir drets.

Hi ha elements positius en aquest projecte, i els volem reconèixer. És positiu que per primer cop es vulgui construir un marc comú de l'ocupació pública per al conjunt de les administracions públiques catalanes, evidentment respectant l'autonomia local i universitària. És positiu que es posi al centre la planificació dels recursos humans, perquè sense planificació no hi ha estabilitat, no hi ha relleu generacional i no hi ha capacitat real per garantir serveis públics de qualitat.

És positiu que es vulguin professionalitzar els processos selectius, fer-los més adequats a les funcions reals dels llocs de treball i reforçar-ne la transparència. Com també és positiu que es reconegui la carrera professional horitzontal, perquè permet progressar i reconèixer l'expertesa sense obligar tothom a canviar de lloc o a assumir comandaments.

És positiu que es reforci la formació permanent i el paper de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. És positiu també que s'incorporin mesures sobre igualtat de gènere, plans d'igualtat, prevenció de l'assetjament, drets digitals, desconnexió, protecció de les persones alertadores, integritat pública i dret a l'error. I és positiu que el projecte incorpori mesures específiques per als municipis petits, per als llocs de difícil cobertura en zones rurals, per al suport tècnic al món local i per fer més visibles les ofertes d'ocupació pública.

Tot això són avenços que justifiquen, només per això, que aquesta llei es tramiti. Però tramitar, evidentment, vol dir obrir el debat, vol dir escoltar els sindicats, el món local, les universitats, els treballadors i treballadores públiques, els experts, les entitats i el conjunt d'actors implicats. Vol dir assumir que aquesta llei és massa important per bloquejar-la d'entrada, però també, alhora, massa important per aprovar-la sense canvis.

I nosaltres volem canviar-la, perquè una llei d'ocupació pública no pot ser només una llei d'eficiència administrativa, no pot ser només una llei per flexibilitzar plantilles, per

accelerar processos o per adaptar els recursos humans a les necessitats de l'organització. Tot això és necessari, però no pot ser el centre polític de la norma.

Per nosaltres el centre ha de ser un altre: com fem que les administracions públiques tinguin més capacitats per garantir drets, per prestar millors serveis, per respondre a les desigualtats, per planificar amb mirada llarga i per cuidar les persones que sostenen cada dia aquests serveis públics.

La pregunta central no és només com gestionem millor els recursos humans, sinó per a què i per a qui els gestionem. Els gestionem per reforçar els serveis públics, per garantir drets de ciutadania i per fer possible una administració que sigui més democràtica, més pròxima i més humana.

Per això, durant la tramitació serem exigents en diversos àmbits. Serem exigents amb la temporalitat. Aquesta llei ha de servir per reduir la precarietat i evitar abusos, no per normalitzar noves formes de provisionalitat.

Serem exigents amb els mecanismes de mobilitat i flexibilitat, perquè poden ser útils si responen a necessitats reals del servei públic, però han d'anar sempre acompanyats de garanties, de transparència, de motivació i negociació quan afectin condicions de treball.

Serem exigents amb l'avaluació de compliment. Nosaltres no ens oposem a l'avaluació, evidentment; al contrari, una administració pública democràtica ha de tenir capacitat per saber què funciona, què no funciona, quines necessitats formatives hi ha, com es poden millorar els equips i com es pot prestar un millor servei a la ciutadania.

Per tot això, avui no donarem suport a les esmenes a la totalitat. Volem que aquesta llei es tramiti, però també volem deixar clar que la nostra posició en la tramitació serà exigent, constructiva i profundament orientada al reforç dels serveis públics. Treballarem perquè aquesta llei garanteixi drets laborals, redueixi la precarietat, reforci la negociació col·lectiva, respecti el món local, enforteixi l'Escola d'Administració Pública i connecti de manera coherent amb el conjunt de la reforma administrativa.

Catalunya necessita una administració pública forta, però una administració pública forta no és només una administració més ràpida. És una administració amb més capacitat, més drets, més transparència, més coneixement, més vocació de servei i més compromís democràtic.

Salut i bon treball.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia a tothom. Després de gairebé trenta anys d'espera, Catalunya mereixia una reforma valenta de l'ocupació pública, i el que ens porta el Govern és més burocràcia, més control polític i cap solució ferma als problemes estructurals del país.

Aquest projecte de llei no modernitza l'Administració; la complica, la centralitza i l'allunya encara més dels ciutadans i dels municipis. L'article 7 és un atac directe a l'autonomia local. Sota l'excusa de coordinar, imposen una uniformització encoberta que converteix els petits ajuntaments en simples sucursals de la Generalitat.

Els municipis pateixen manca de secretaris i d'interventors. L'article 7.3 no inclou ni planificació ni solucions ni garanties. L'article 20 converteix l'Escola d'Administració Pública de Catalunya en el centre del sistema sense ni tan sols tenir una regularització aprovada; és com voler vendre un motor sense tenir un xassís on posar-lo.

Amb l'article 26 obren la porta a la discrecionalitat política sota el nom de «professionalització». Parlem d'idoneïtat, però sense criteris i sense garanties. Massa sovint això sabem tots què significa: amb col·locació.

L'article 39 és burocràcia inassumible per al món local. Plans, informes, avaluacions i més càrrega administrativa per als ajuntaments, que prou feina tenen per poder mantenir els seus serveis bàsics.

L'article 60 és especialment preocupant: entrevistes, proves subjectives i criteris difusos que debiliten el mèrit i la igualtat d'oportunitats. Quan desapareix l'objectivitat,

apareixen l'«endollisme» i l'amiguisme, als que tan bé ens tenen acostumats. Això ho saben bé, no?

Els articles 83 i 84 instauren una avaluació del rendiment sense garanties, deixant massa marge a l'arbitrarietat i a la pressió interna.

A l'article 136 promet complements vinculants del rendiment, però ignora que molts municipis no tenen ni recursos humans ni estructura tècnica per poder aplicar aquest model. I el més greu és el silenci sobre els problemes que han d'afrontar diàriament.

La disposició addicional segona no resol la temporalitat ni l'abús dels interinatges. La disposició addicional setena abandona el món rural amb incentius vagues i solucions absurdes, com el teletreball per als municipis despoblats. Tampoc hi ha una sola aposta pel talent sènior en plena onada de jubilacions massives; és una irresponsabilitat enorme.

La disposició addicional divuitena culmina el despropòsit: convertir el silenci administratiu negatiu per norma general és premiar la inacció de l'Administració i castigar els treballadors públics, contradient fins i tot la jurisprudència del Tribunal Suprem. No simplifica, no resol i no modernitza, sinó que centralitza, burocratitza i amplia els espais de discrecionalitat política.

Aliança Catalana no volem per a Catalunya el que no necessita. Volem una administració pensada per protegir el sistema; una administració eficaç, àgil, meritocràtica i al servei dels catalans. I aquesta llei, senzillament, no ho és.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Consellers, conselleres... Avui debatем l'esmena a la totalitat del projecte de llei d'ocupació pública catalana. Entenc que tots ho sabem, perquè, clar, hem vingut aquí..., venen, ens renyen, diuen coses que no hi tenen res a veure, que si «els de fora»... Jo crec que potser hauríem de fer tots una

miqueta una anàlisi d'on estem i què venim a fer, perquè, que jo sàpiga..., jo només porto dos anys com a diputada, i tampoc vinc a renyar ningú, però els projectes venen, es treballen a les ponències –espero que el Grup Mixt vingui per primera vegada a una ponència a treballar– (*aplaudiments*), i llavors, a partir d'aquí, la llei comença a agafar l'estil de cadascú. Perquè, clar, venim aquí, renyem, diem lo que volem, lo que m'ha preparat el tècnic/tècnica, lo que em vaig preparar fa dos dies, ho dic, i, a banda d'aquí, doncs, després no aparec o no treballo.

Però bé, jo, com vinc a treballar, començaré la meua intervenció. El que volia dir és que la Catalunya del 2026 no és la Catalunya dels anys quaranta, i avui tenim una societat molt més complexa, més digitalitzada i molt més exigent. Tenim nous reptes tecnològics, noves formes de treball, dificultats per capturar el talent, necessitat de coordinació entre administracions i, sobretot, un envelliment evident de les plantilles públiques. Només a l'Administració de la Generalitat, prop de tres mil treballadors públics tenen més de seixanta anys. Per tant, el debat no és si cal modernitzar el model –que també–, el debat és si volem adaptar l'Administració als reptes del segle XXI o continuar funcionant amb eines pensades per a una realitat que ja no existeix.

Per tot això, aquesta llei és, precisament, tan necessària. Una llei que busca reforçar el servei públic, una llei que busca professionalitzar el servei públic i una llei que busca una administració molt més àgil, més eficient i molt més preparada. Aquest projecte estableix per primera vegada un marc integral de l'ocupació pública catalana i ordena i simplifica un sistema que durant dècades havia acumulat normes disperses i instruments sovint desfasats.

Aquesta llei aposta per professionalitzar els processos selectius, professionalitzar la direcció pública i la professionalització també de la planificació dels recursos humans, perquè una administració moderna no pot improvisar i ha de saber anticipar-se a les necessitats, planificar els relleus generacionals i adaptar els seus perfils professionals a les necessitats reals dels serveis públics.

Aquest projecte també vol introduir una eina molt important, que és la flexibilitat i la mobilitat, que en el temps actual és una eina imprescindible. I aquí cal deixar-ho molt clar: «flexibilitzar» no vol dir arbitrarietat, vol dir donar capacitat de resposta a l'Administració. Per això es volen regular instruments com la mobilitat

interadministrativa, les adscripcions temporals a projectes, les promocions internes temporals o els plans sectorials de recursos humans, perquè els reptes actuals exigeixen administracions transversals, coordinades i molt més capaces d'adaptar-se als nous temps.

També és molt important que aquesta llei també incorpora aspectes de modernització: regula expressament el teletreball, impulsa la formació continuada, reforça les competències digitals i crea –molt important, senyors i senyores– la carrera professional horitzontal. Perquè una bona administració és aquella que dona eines, que acompanya, que forma i que reconeix la bona feina, és a dir, un model que reconeix l'experiència, el desenvolupament professional i el compromís amb el servei públic, sense obligar necessàriament a canviar de plaça o de categoria.

Modernitzar també és garantir la igualtat d'oportunitats i l'equilibri territorial –tan important–, i, en la línia de l'aprovació de l'estatut de municipis rurals, que s'incorporin instruments per afrontar les dificultats en la cobertura de zones rurals.

Diputats i diputades, quan parlem d'ocupació pública no parlem només de recursos humans; parlem de la qualitat dels serveis públics, parlem de la confiança de la ciutadania en les seves institucions, parlem de la capacitat del país per garantir els drets. I precisament per això aquesta llei és tan necessària, perquè Catalunya necessita una administració moderna, flexible, professional, digital i molt més preparada per als reptes del futur.

En definitiva, aquesta llei és una aposta per enfortir les institucions públiques catalanes i garantir uns serveis públics de més qualitat a tota la ciutadania.

Per acabar, vull fer una referència als grups que han presentat l'esmena a la totalitat, els grups de VOX i de la CUP. Estem a les portes de fer un gir històric a la funció pública. Tenim l'oportunitat de donar respostes. I tenim molt de camí per endavant per, entre tots, arribar a consensos, aconseguir que l'Administració pública es situï en el lloc que es mereix. Em costa entendre els motius de l'esmena a la totalitat; la respecto, no la comparteixo.

I, per tot això, el nostre vot serà contrari.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'han presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 115 vots en contra, 14 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la línia de rodalies a l'aeroport

302-00245/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la línia de rodalies a l'aeroport. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Bé; gràcies, president. I bon dia de nou a totes i a tots. Bé, quan parlem d'infraestructures, no parlem únicament i exclusivament de vies, de túnels, de trens. Quan parlem d'infraestructures, parlem també de prioritats, parlem de quin país construïm amb els diners públics. I aquesta moció va precisament d'això, de denunciar que mentre rodalies i regionals continuen acumulant problemes de fiabilitat, capacitat i qualitat de servei, s'impulsa una línia segregada cap a l'aeroport que pot consumir una capacitat ferroviària que hauria d'estar al servei de la xarxa comuna.

Nosaltres no discutim si l'aeroport ha d'estar connectat, evidentment que ho ha d'estar; el que discutim és si aquesta millora s'ha de fer reforçant rodalies o creant una línia separada que torni a posar l'aeroport al centre de la política d'infraestructures. Perquè avui rodalies i regionals tenen problemes molt evidents:

retards, incidències, saturació i, sobretot, manca de fiabilitat, i això ho sap qualsevol persona que agafa el tren cada dia. I, en aquest context, qualsevol decisió sobre la xarxa és, evidentment, una decisió política.

El projecte previst afegeix noves circulacions al túnel de passeig de Gràcia, que ja és una de les peces més tensionades del sistema ferroviari català. Per això, aquesta moció planteja una mesura molt concreta: mentre no es reformuli el projecte, mantenir la freqüència actual de trenta minuts a l'aeroport i no passar als quinze minuts previstos. És una qüestió de prudència i és una qüestió de prioritització del servei quotidià. Perquè, quan hi ha poca capacitat ferroviària, aquesta capacitat s'ha de posar al servei de la majoria, i avui la majoria necessita unes rodalies fiables, freqüents i útils per a la vida quotidiana.

També volem recordar que aquesta preocupació no és només nostra, forma part d'un debat social molt més ampli expressat en el manifest signat per entitats de defensa del transport públic, plataformes veïnals, sindicats, col·lectius ecologistes i plataformes d'usuaris del tren. Un manifest que uneix la defensa de rodalies, la crítica al model aeroportuari i la necessitat d'una transició ecològica justa.

Perquè el problema de fons és aquest: mentre rodalies pràcticament no s'ha ampliat per arribar millor a barris, municipis o comarques mal connectades, sí que apareixen centenars de milions d'euros per reforçar la connexió amb l'aeroport. I aquí hi ha una diferència política molt clara: nosaltres no volem una mobilitat de primera i una de segona, no volem una xarxa ordinària degradada mentre prioritzem serveis singulars vinculats a la lògica aeroportuària.

Per això, aquesta moció també planteja una alternativa, i aquí vull fer referència a la transacció acordada amb el Partit Socialistes, que permet millorar i reforçar el text. El que proposem és encarregar un estudi per transformar abans del 2030 el servei Sant Andreu - Aeroport en una línia integrada de rodalies operada per Ferrocarrils de la Generalitat. És a dir, passar d'una llançadora segregada a una línia útil per al conjunt del sistema. L'estudi haurà d'analitzar una R4 Nord entre l'aeroport i Terrassa o Manresa, així com la possibilitat d'una R4 Sud, amb l'objectiu d'equilibrar millor els túnels ferroviaris de Barcelona, aprofitar la capacitat que es guanyarà amb les actuacions en curs i maximitzar el benefici per al conjunt de la xarxa.

I és important que aquesta feina no es faci només des d'un despatx. Per això, la transacció incorpora també la creació d'un grup de treball amb la Plataforma en Defensa del Transport Públic i les associacions d'usuàries de rodalies.

Per nosaltres aquesta és la clau: si Ferrocarrils ha d'entrar a la xarxa d'Adif, que sigui per reforçar rodalies i no per operar una peça segregada vinculada exclusivament a l'aeroport. Perquè el debat de fons és quin model de mobilitat volem. Nosaltres defensem que els recursos públics han d'anar a reforçar la mobilitat quotidiana, a millorar rodalies i regionals i a construir una xarxa ferroviària útil per a la majoria social.

Catalunya necessita unes rodalies que funcionin, necessita una xarxa integrada, fiable i pensada per connectar barris, municipis i comarques, i necessita que la capacitat ferroviària –escassa– es posi al servei de la vida quotidiana i no pas d'operacions singulars vinculades al creixement aeroportuari.

Aquesta és la lògica de la moció: posar rodalies al centre, posar la mobilitat quotidiana al centre, i defensar que la inversió pública serveixi per reduir desigualtats i garantir drets, no per aprofundir un model cada cop més desequilibrat territorialment i ambientalment.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Conselleres, diputats, diputades... Ens trobem davant d'una moció dels Comuns, que ja avancem que hi votarem tot a favor, que tracta un tema que, de fet, ja hem portat diverses vegades aquesta legislatura aquí al Ple, com per exemple al monogràfic de rodalies de fa prop d'un any, on vam dir que..., la desafortunada línia R-Aeroport, un tren llançadora que utilitza les vies i túnels de rodalies *només* per connectar l'aeroport del Prat amb la ciutat de Barcelona fins a Sant Andreu de Palomar.

Els explicaré bé per què l'R-Aeroport és una mala idea. Mirin, ens trobem que la xarxa de rodalies està col·lapsada a més no poder, amb uns túnels que travessen Barcelona pràcticament al seu màxim de capacitat. Sabem que per cadascun dels dos túnels de rodalies no haurien de passar-hi més de divuit trens per hora en cada sentit, i que com més tensionat està el trànsit de trens en aquests túnels, pitjor respon el sistema de rodalies quan hi ha incidències i els retards d'una línia es contagien a tota la resta.

Doncs bé, l'R-Aeroport significa senzillament malgastar la poca capacitat que li queda al túnel del passeig de Gràcia per fer-hi passar un tren cada quart d'hora que només servirà per anar a l'aeroport des de Barcelona, és a dir, per a uns trens que no serviran per a la mobilitat del dia a dia dels catalans i les catalanes. Sobrecarregar una xarxa de rodalies que està més tensionada que mai per fer lloc a un servei prèmium bàsicament per a turistes, això és el que és l'R-Aeroport. I, a sobre, amb uns trens de vuitanta metres de llargada, més curts i amb menys places que tota la resta, i que utilitzaran la via única de l'R3 per anar al taller –ineficient a més no poder.

Des de la CUP, per tant, donem ple suport a totes les reivindicacions d'entitats com la PTP, Zeroport, Salvem l'R2 Nord, Dignitat a les Vies i altres col·lectius que van denunciar una vegada més la setmana passada aquest despropòsit, tal com porten fent-ho des de fa anys.

Ho porten fent des de fa més de deu anys, quan un govern convergent va idear l'R-Aeroport com una llançadora privada, perquè aquesta, no ho oblidem, era la idea inicial. Més endavant va transformar-se en l'R-Aeroport de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya per tal de poder rebre el préstec del Banc Europeu d'Inversions per comprar els trens. I nosaltres estem d'acord en que Ferrocarrils operi el sistema de rodalies, però no a qualsevol preu; no si és a través de crear una llançadora que col·lapsarà la xarxa i que, a més, patirà igualment els problemes de rodalies i no serà un bon exemple de res útil per al dia a dia.

En canvi, l'entrada de Ferrocarrils a la línia Lleida-Cervera-Manresa-Terrassa és un molt bon exemple de com Ferrocarrils sí que pot entrar a operar, però sense perjudicar globalment el servei, més enllà de Barcelona, com l'R4 Nord fins a Terrassa o Manresa i, si pot ser, molt abans del 2040, a que sembla que ho envia el Govern del PSC. Hauria de ser tan aviat com entri en servei el salt de moltó de les Aigües, que

segons el contracte d'Adif hauria d'estar aquest estiu, però ja veiem a venir que anirà tard, com totes les obres que fan.

Hem presentat diverses esmenes perquè creiem..., que el Parlament es pronunciï sobre diverses problemàtiques que envolten la connexió de rodalies a l'aeroport. En primer lloc, reclamem que Adif corregeixi les obres del nou ramal d'accés a l'aeroport i no hi deixi el nyap que han fet, amb un disseny que impedirà que hi puguin circular trens de rodalies que no siguin nous.

En segon lloc, reclamem que no es desmantelli el ramal actual a la T2 i que això pugui servir per fer-hi arribar els trens de comarques gironines de l'R11, que sense l'estació tècnica del Prat, que l'Estat té més de dos anys endarrerida, no tenen on anar a acabar el seu recorregut i col·lapsen el corredor sud. L'Estat és lentíssim per construir, però rapidíssim per desmantellar vies.

En tercer lloc, reclamem que l'R-Aeroport estigui inclosa al sistema tarifari integrat de l'ATM com la resta de xarxa ferroviària, un compromís que avui dia no hem vist escrit enlloc.

I, per últim, demanàvem treure això que l'R2 Nord segueixi anant a l'aeroport i alhora a Castelldefels: o a un lloc o a un altre, però a tots dos, si més no, ens sembla molt estrany.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades... Gràcies també al grup impulsor per portar aquest debat, perquè parlar de rodalies, parlar de l'accés ferroviari a l'aeroport i parlar de la capacitat dels túnels de Barcelona és parlar, en realitat, de quin model de mobilitat volem per a Catalunya durant les pròximes dècades.

En les solucions que necessitem avui ja s'hi està treballant, però no podem deixar de pensar en el futur. I nosaltres ho diem clarament: volem més i millor transport públic,

i un sistema ferroviari que sigui una alternativa real al vehicle privat i als desequilibris territorials que durant massa temps, durant massa anys, hem arrossegat.

Per això valorem positivament que aquesta moció hagi evolucionat cap a una transacció acordada, perquè la política útil no és la que s'instal·la en el «no a tot», sinó la que és capaç de convertir discrepàncies inicials en propostes viables que ajudin a fer avançar el sistema.

Però, de què estem parlant realment? Parlem d'una infraestructura ja en construcció, amb 22,7 quilòmetres de recorregut, amb nou estacions, un servei que unirà el centre de Barcelona amb les terminals aeroportuàries en poc més de vint minuts i amb freqüències de quinze minuts, és a dir, quatre trens per hora, regulars, previsibles i adaptats a les necessitats d'una gran àrea metropolitana europea. I també és un projecte amb inversions ja compromeses: deu nous trens en construcció. I una dada: amb el primer tren ja s'estan fent proves.

El que acordem avui és encarregar un estudi rigorós per analitzar, abans del 2030, la transformació del servei R-Aeroport en un recorregut ampliat operat per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. I això vol dir estudiar com equilibrar millor els túnels de plaça Catalunya i passeig de Gràcia. Vol dir analitzar noves configuracions de l'R4 Nord fins a Terrassa i Manresa. Vol dir explorar possibilitats de reorganització del sistema per guanyar capacitat, fiabilitat i robustesa. I vol dir fer-ho aprofitant les inversions i les actuacions que ja estan en marxa als principals colls d'ampolla de la xarxa. Estem parlant de planificació ferroviària seriosa.

I també crec que és important desmuntar alguns plantejaments que parlen que això implica reduir l'oferta actual de l'R2. Ben al contrari: la reorganització prevista permet optimitzar la capacitat existent i reduir conflictes operatius que avui limiten el funcionament del sistema.

Un dels principals problemes actuals és la bifurcació a Aragó i els cisallaments ferroviaris que es produeixen a l'entorn de l'Estació de França. Amb la nova reorganització es redueixen aquests conflictes operatius, i això permet aprofitar millor la capacitat del túnel de passeig de Gràcia.

Dit d'una altra manera, no estem afegint pressió a un sistema col·lapsat. Estem fent una actuació d'optimització ferroviària que permet augmentar capacitat, regularitat i eficiència. De fet, la nova línia incrementarà les freqüències entre el Prat i Sant Andreu, reduirà temps d'espera i contribuirà a construir una oferta més coherent i més robusta per al conjunt de rodalies. Parlem avui d'una planificació que el Govern ja està desplegant amb el pla de serveis ferroviaris 2040 i amb inversions que feia molts anys que aquest país necessitava.

Hi ha encara un altre element rellevant: aquesta línia no és només per a turistes. Els estudis de demanda indiquen que la major part dels usuaris seran residents de l'àrea metropolitana de Barcelona, persones que treballen, estudien o es mouen diàriament entre municipis i que necessiten un sistema ferroviari més eficient i millor connectat.

També volem posar en valor un altre aspecte de la transacció: la creació d'un grup de treball amb la Plataforma en Defensa del Transport Públic i amb l'associació d'usuaris de rodalies. Perquè la transformació de la mobilitat només serà exitosa si es construeix escoltant els usuaris, les entitats i la societat civil organitzada. Cal més diàleg tècnic, cal més participació i cal incorporar coneixement i experiència de qui viu cada dia la realitat de rodalies.

Per això votarem favorablement els punts transaccionats, majoritàriament, perquè sumen, perquè aquesta suma millora la proposta inicial i ajuda a construir una mirada de futur compartida sobre el sistema ferroviari català. Una mirada que entén que rodalies no és només un servei de transport; és cohesió territorial, és competitivitat econòmica, és qualitat de vida, és sostenibilitat i és també una eina fonamental per garantir una Catalunya més equilibrada i amb més oportunitats per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputades, diputats... El debat sobre l'R-Aeroport és complex, i jo crec que ho han anat expressant tots els diputats que m'han precedit. És una

d'aquelles qüestions on segurament és més fàcil instal·lar-se en el sí o en el no que no pas entrar en el fons del debat, perquè hi conviuen elements positius i elements que generen dubtes legítims. No estem davant d'un debat d'entre estar a favor o en contra de connectar l'aeroport. És evident, i jo crec que ho compartim tots els grups parlamentaris, que l'aeroport necessita una connexió ferroviària millor. L'aeroport necessita una connexió ferroviària funcional, eficient i completa; necessita arribar bé a les dues terminals, i això, evidentment, avui no passa.

I ho deia el diputat que m'ha precedit: això no és només un servei per als turistes que venen, és també i majoritàriament un servei per als propis veïns i veïnes, per a la gent del país, per a la ciutadania, perquè també viatgem tots plegats i també necessitem arribar, i si pot ser amb transport públic digne, a aquestes terminals.

Fins ara, com deia, això no passa, i el tren arriba només a la T2 i obliga a fer transbordaments. La nova infraestructura permet arribar també a la T1, i això és una millora objectiva del servei. També ho és que sigui Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya qui operi la línia. Parlem d'un operador amb solvència acreditada, amb estàndards de fiabilitat i qualitat que tots coneixem. És també una bona iniciativa i una garantia d'adquirir coneixement i experiència per al futur que Ferrocarrils de la Generalitat operi línies d'Adif. Per tant, no podem compartir els plantejaments de retirada pura i simple del projecte, entre altres coses perquè hi ha una infraestructura executada, uns compromisos adquirits i una posada en servei prevista a curt termini.

Ara bé, és cert, és absolutament cert que hi ha interrogants legítims, perquè existeix la preocupació sobre quin encaix tindrà aquesta línia dins del conjunt de la xarxa, sobre si pot generar tensions operatives als túnels ferroviaris de Barcelona o sobre quin impacte pot tenir sobre la resta de serveis si no s'implanta adequadament. I aquestes preocupacions no s'han de menystenir. Per això des d'Esquerra hem presentat una sèrie d'esmenes a aquesta moció, que malauradament aquest cop no se'ns han acceptat, però que buscaven donar resposta a aquests condicionants que els hi comentàvem.

L'R-Aeroport no ha d'anar a costa del servei ordinari de rodalies, no pot significar menys capacitat, menys robustesa o més fragilitat per a les persones usuàries que cada dia agafen el tren per anar a treballar o a estudiar. I, davant del més mínim dubte,

cal reestudiar l'encaix del projecte dins la xarxa de rodalies i trobar la millor solució operativa possible i, si cal, ajustar les freqüències tenint en compte el conjunt del sistema i l'impacte sobre els túnels ferroviaris de Barcelona.

Perquè, al capdavant, aquest debat no va només de la connexió amb l'aeroport. Aquest debat també interpel·la el model de rodalies que volem construir. Estem immersos en el procés de traspàs, i això ens obliga a mirar qualsevol decisió amb una perspectiva molt més àmplia. Perquè el traspàs, aquest traspàs que volem que es pugui gestionar des d'un operador controlat des de la Generalitat de Catalunya, no és un canvi de sigles ni una substitució d'operadors. El traspàs ha de servir per fer allò que durant massa anys no s'ha fet, que és millorar servei, augmentar-ne la fiabilitat, reforçar la xarxa i posar les persones usuàries al centre. Això ens sembla absolutament imprescindible.

I hem de ser capaços de conjugar la millora de rodalies, el fer de rodalies un sistema absolutament eficaç i fiable que cada dia permeti a la ciutadania anar a la feina, anar al metge, anar a estudiar o simplement anar a gaudir de l'oci del que té dret, amb poder també tirar endavant noves infraestructures ferroviàries. I aquí hi entra el sentit d'aquesta R-Aeroport, hi insisteixo, que cal estudiar tant com sigui necessari per fer que no sigui un problema per a l'actual xarxa, però també hi entra un tren orbital, que no ha d'anar en detriment de la sèrie de millores que es continuen fent en la xarxa de rodalies, sinó que ha de ser una eina potent per a una mobilitat per a la segona i tercera corones de Barcelona sense aquesta necessitat d'infraestructures radials que ens fan per entrar a Barcelona cada vegada.

Per tant, aquesta és la mirada d'Esquerra Republicana: «sí» a millorar la connexió ferroviària amb l'aeroport, «sí» a que l'operi Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, «sí» a aprofitar una oportunitat de transformació, però també «sí» a fer-ho bé amb la implementació, que no vagi en contra, que no vagi en detriment del conjunt del sistema i amb garanties per a la xarxa, i amb una visió sempre que reforci un servei absolutament bàsic i nuclear com és el de rodalies i que no el fragmenti.

Per tant, entenem que podem reestudiar coses, que hem de veure que això encaixi bé, que mai de la vida vagi en contra d'un servei que ens és absolutament necessari, però «sí» a poder garantir aquest servei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, obrim el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs moltes gràcies, president. Consellera, diputades i diputats... Els Comuns presenteu una moció per carregar-vos l'R-Aeroport. Doncs mireu, una ciutat que vulgui estar oberta al món, que vulgui buscar el seu progrés econòmic, social –i Barcelona, evidentment, ho ha de ser–, ha de tenir ben connectat el seu centre amb el seu aeroport.

I en aquest moment resulta que el que tenim és un autobús, que és l'Aerobús, i a nivell ferroviari tenim una R2 Nord cada trenta minuts que no arriba a la T1, on hi ha el setanta per cent dels vols, que quan arriba a la T2 et deixa a quatre-cents metres, en una passarel·la que has d'acabar de fer a peu i que, per tant, no és solució. Tenim una línia 9 que no parteix del centre de Barcelona que, a més a més, s'entreté i passa pel Prat de Llobregat i, per tant, no és una línia ràpida, i que et deixa també altre cop a quatre-cents metres de la T2. I tenim unes promeses de perllongament de les línies de metro L1 i L2 que ningú sap ben bé quan les tindrem.

Per tant, sí que cal una R-Aeroport, que la puguem tenir a principis del 2027, que doni servei tant a la T1 com a la T2, que serveixi a 7 milions de persones a l'any, que tingui un trajecte de vint minuts amb una freqüència de cada quinze minuts, que sigui amb un tren modern i que sigui un tren que operi des del centre de Barcelona.

Vostès a la moció posen l'alternativa de dividir l'R4 entre l'R4 Nord i l'R4 Sud. D'acord. O sigui, tot el que sigui fer línies més curtes augmenta la robustesa davant d'incidències, benvingut sigui, però això s'ha de fer al marge de fer també l'R-Aeroport.

Vostès al·leguen que el tercer túnel de Barcelona..., és necessari fer un tercer túnel ferroviari convencional, perquè el de plaça Catalunya i el d'Aragó amb passeig de

Gràcia estan saturats. Que són insuficients? És així. Que cal obrir aquest debat i parlar d'una vegada per totes de per on ha de passar aquest tercer túnel ferroviari? Nosaltres hi estem d'acord, i tant que sí.

De fet, aquesta és l'actuació principal que ajudaria aquesta xarxa barcelonocèntrica que tenim a Catalunya per descongestionar el conjunt de la xarxa, el tercer túnel ferroviari convencional de Barcelona seria la prioritat. Després, per sota d'això, vindria el ramal de Cornellà de Llobregat a Castelldefels. Després vindria la línia orbital pressupost..., «pressupostària» no –perdó–, ferroviària. I, en quart lloc, vindria l'eix Transversal Ferroviari.

Però tot això no treu la importància i que cal una R-Aeroport. Cal una R-Aeroport també perquè és un acte de sobirania, i és un acte de sobirania que va engegar fa anys el president Rull, quan era conseller de Territori, perquè serà la primera vegada que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya operarà sobre la xarxa d'Adif a Barcelona. Ja està operant, recordem-ho, a la línia de Lleida a la Pobla, també ho farà a la de Lleida cap a Manresa, però serà la primera vegada que Ferrocarrils opera sobre la xarxa d'Adif a Barcelona i, per tant, això és un acte de sobirania.

I, senyor Mijoler, jo crec que, si aquesta proposta de l'R-Aeroport operada per Ferrocarrils hagués set una proposta de Renfe i que fos Renfe que fes aquesta R-Aeroport, vostès no s'haurien atrevit a presentar aquesta moció.

Per tant, nosaltres defensem que, fins i tot des d'aquest punt de vista d'acte de sobirania només, ja val la pena i ja hem de defensar aquesta R-Aeroport. Que, a més a més, a nivell tècnic, com hem demostrat, doncs, té absolutament la seva viabilitat i la seva necessitat per al país.

Però és que resulta que la cosa és surrealista, i li explico per què. Nosaltres estem aquí debatent una moció en la qual vostès estan en contra i es volen carregar l'R-Aeroport, i fa menys d'una hora la seva presidenta de grup parlamentari i el seu portaveu, la senyora Jéssica Albiach i el senyor David Cid, resulta que han aprovat els pressupostos del Govern i han acceptat l'R-Aeroport, eh? *(Alguns aplaudiments.)* O sigui, vostès presenten una moció en la qual es volen carregar l'R-Aeroport, però llavors, una hora abans de defensar la moció, accepten l'R-Aeroport.

L'accepten, d'acord, allargant-la fins a Terrassa el 2030. Miri, ho tinc escrit aquí. No ho he escrit ara, era precisament la nostra proposta. La nostra proposta de millora és: escolti'm, allarguem l'R-Aeroport fins a Terrassa. Això serà possible gràcies al salt de moltó de les Aigües de Vallbona; per tant, tècnicament es pot. Implica segurament haver de comprar només un parell de trens més als deu que hi ha en aquests moments encarregats a Alstom, de Santa Perpètua de Mogoda. I, a més a més, a l'arribar a aquesta estació de final del trajecte de Terrassa, permet connectar ja amb la línia que se'n va cap a Lleida.

Doncs això que el departament deia que era un projecte que podia anar cap al 2040, nosaltres proposàvem que fos el 2030. Resulta que és just el que vostès han acceptat fa una horeta i que, per tant, què fa? Que aquesta moció que vostès han presentat contra l'R-Aeroport... Home, ara han de ser coherents, i, per tant, avui serà el primer cop que hauran de votar en contra d'una moció seva. *(Aplaudiments i rialles.)* És així, senyor Mijoler. Hauran de votar en contra de la seva pròpia moció, perquè vostès demostrin que volien aprovar els pressupostos absolutament a qualsevol preu. *(Remor de veus.)*

Benvinguts a l'R-Aeroport, senyor Mijoler. Benvinguts a l'R-Aeroport, Grup dels Comuns.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i remor de veus.)

El president

Si us plau... Si us plau, senyor Mijoler, vostè podrà intervenir i respondre. *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... El Grup dels Comuns torna a fer una proposta, en aquest cas, una moció, amb una conceptualització del que són les infraestructures molt allunyada de la que té el Partit Popular. Vostès les infraestructures les veuen com una amenaça, i nosaltres les veiem com una gran oportunitat, perquè veritablement les infraestructures són una clau de competitivitat i

una clau de connectivitat de Barcelona, de Catalunya, d'Espanya amb el món, i aquesta és una realitat que hem d'afrontar.

I la situació que tenim avui en dia a Catalunya és que tenim una falta de connectivitat ràpida, eficaç, que tingui la capacitat de traslladar persones i mercaderies en molt poc temps. Avui en dia el factor temps és determinant per a la competitivitat i per a la mobilitat de tothom, i en una societat globalitzada és imprescindible facilitar tota aquesta connectivitat.

Després, vostès cometen un gran error. Sembla que l'aeroport només l'utilitzen els turistes. Escolti'm, són 57 milions de passatgers cada any. Hi han molts barcelonins, molts catalans que van a l'aeroport, no només venen els turistes. Però és que els que venen en moltes ocasions són gent de negocis, és activitat econòmica, l'activitat econòmica que crea inversions en fàbriques, en empreses, que després aquestes fàbriques i aquestes empreses han de tenir aquesta facilitat, perquè, si no, a vegades després es produeixen tancaments d'empreses. I aquesta, clar, és la conseqüència de no garantir tots els mitjans que han de tenir les inversions internacionals perquè veritablement l'economia sigui competitiva. Per tant, nosaltres veiem les infraestructures com un instrument, i no..., tampoc com el Grup de Junts, com una conceptualització en termes de poder sobiranista.

Nosaltres..., el gran error que hi ha hagut a Catalunya és que Convergència, en el seu dia, i ara Junts, conceptualitza les infraestructures en termes de clau de poder i de sobirania. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, sí, aquest és un problema que també genera una reacció contrària i que a vegades no s'avança en la direcció i amb la velocitat que s'ha d'avançar. (*Alguns aplaudiments.*) I nosaltres estem d'acord... (*Remor de veus.*) És així. Nosaltres estem d'acord en que es faci la connexió de Barcelona amb l'aeroport, hem de connectar-lo ràpidament. I la via que s'està utilitzant en aquest ramal és una via ràpida. I nosaltres, si ho opera Ferrocarrils, doncs, ho opera Ferrocarrils amb una infraestructura d'Adif, i nosaltres això no ho veiem com un acte de sobirania.

Escolti'm, quan Iryo..., quan totes aquestes línies venen a operar a alta velocitat a Espanya també és una invasió? És un acte de sobirania italià, francès? No, és que és el món. Avui en dia hi ha una diversitat de proveïdors, una diversitat

d'infraestructures. I Ferrocarrils de la Generalitat és un actiu, però no contraposi vostè actes de sobirania ni polititzi Ferrocarrils de la Generalitat. (*Alguns aplaudiments i remor de veus.*) És diferent, és diferent.

I si anem amb aquestes limitacions i aquestes barreres mentals, mai arribarem a l'objectiu que hem de complir. I l'objectiu és que hem d'utilitzar tots els operadors que estan al nostre abast per garantir una connectivitat sense polititzacions i sense aquestes limitacions mentals de contraposar accessos a l'aeroport amb rodalies. Rodalies ha de funcionar bé, i aquí la clau està en el tercer túnel. És veritat que a tot el túnel de la zona del centre de Barcelona hi ha una gran utilització i una gran..., no diré que està col·lapsat, però està al seu límit, i aquestes dificultats fan que moltes vegades hi hagin els problemes de rodalies que hi han, i que quan hi ha un problema es remunta molta línia cap allà. Per tant, aquesta és una situació...

I el Partit Popular, què diu? Escolti'm una cosa, la màxima connectivitat, la màxima facilitat de connectar persones. L'aeroport, per descomptat, amb el centre de Barcelona, que té una especificitat pròpia. I, per tant, lo que s'ha de fer és avançar amb el tercer túnel i fer que sigui compatible rodalies en connexió amb l'aeroport, amb totes les connexions que necessitem per garantir una eficàcia, una eficiència en el transport, en molt poc temps, de persones i mercaderies.

Per tant, nosaltres hem de construir, endavant. El Partit Popular lo que vol és que avancem, que els ciutadans tinguin un bon servei –els d'aquí, els que venen de fora, sigui per turisme o per negoci– i que tota la gent tingui aquesta mobilitat. Perquè el que no pot ser és que tinguem els colls d'ampolla que tenim avui en dia, les rodalies..., un desastre absolut. I això és una assignatura pendent que hem de resoldre per facilitar tota aquesta mobilitat, tant personal com de negocis com de turisme. I atreure el turisme de qualitat, que és el que necessita..., poc temps, i tenir uns avantatges, en aquest cas, que no tenim.

Per tant, l'equilibri territorial, les infraestructures, com a clau de progrés per a tots. I perquè tothom tingui aquestes facilitats hem d'abordar..., i votar a favor d'aquells punts que considerem que són imprescindibles en aquesta moció. Nosaltres no compartim la línia que se'ns planteja perquè, com deia, la conceptualització és molt diferent. Veiem la infraestructura com una oportunitat i no com una amenaça.

Gràcies, senyor president.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señora *consellera*, señores diputados, buenos días a todos. Bien, cuando ojeaba la prensa esta mañana mientras me dirigía a este Parlamento, pude leer que el PSC había llegado a un acuerdo con los Comunes para aprobar los presupuestos de la Generalitat para este año. Y, como cada vez que hay un acuerdo entre socialistas y comunistas, hay que temerse lo peor: más regulación, menos libertad individual, más gasto público, menos libertad económica, por supuesto más impuestos, y la creación de algún nuevo chiringuito donde colocar a sus afines.

Pero en esta ocasión, y según la noticia de prensa, además de lo anterior, que, por supuesto, está, el acuerdo también recoge la reformulación de la R-Aeroport o, según otro diario, un calendario para que esta línea alargue sus paradas y llegue hasta el Vallés Oriental y el Vallés Occidental. Bien, pues a falta de conocer los detalles del acuerdo, que me parece que nos los van a decir durante esta mañana, el mero hecho de que el Gobierno de la Generalitat reconozca que el diseño de la nueva línea de cercanías ferroviarias que acabará en el aeropuerto de Barcelona es un error es una buena noticia.

Pero hagamos un poco de historia y veamos por qué hemos llegado a esta absurda situación. El separatismo lleva cincuenta años trabajando sin parar para ir eliminando paso a paso y sin descanso las competencias y la presencia del Estado español en Catalunya. Todo esto lo viene haciendo ante la pasividad de los gobiernos de España, que, en vez de defender el interés general, como es su obligación, han mostrado una actitud pasiva ante los ataques separatistas. Actitud pasiva del bipartidismo que en numerosas ocasiones ha elegido pactar y humillarse ante el separatismo cambiando competencias del Estado por el apoyo separatista al gobierno de turno, y el Gobierno de Pedro Sánchez es el peor ejemplo de esto último, como todos sabemos.

En la anterior legislatura, y antes de que el Gobierno de Pedro Sánchez accediese a traspasar las cercanías ferroviarias a la Generalitat, el separatismo vio en la nueva línea ferroviaria de acceso al aeropuerto de Barcelona la posibilidad de entrar de lleno en su gestión y, además, forzar la entrada de su empresa pública ferroviaria, Ferrocarrils de la Generalitat, y expulsar a Renfe de su explotación. Para ello, la nueva línea ferroviaria cambiaría su recorrido y, en lugar de acabar en Granollers y en el Vallés Oriental, como ahora, finalizaría en Barcelona. Esta decisión política tendría como consecuencia hacer circular más trenes en los dos túneles que cruzan Barcelona, pero, como estos túneles ya están saturados, se incrementaría en gran manera el riesgo de padecer problemas, y cuando estos problemas se produjesen serían mucho más graves. Pero al separatismo le dio igual el deterioro del servicio público, primando su interés político sobre el interés general.

Ahora, con el traspaso de las cercanías en marcha como pago de Pedro Sánchez al separatismo –traspaso al que recordamos una vez más que desde VOX nos oponemos frontalmente y que revertiremos cuando gobernemos—..., pues ahora carece de sentido técnico y político seguir manteniendo aquel capricho, que ya nos ha costado varios millones de euros a los contribuyentes catalanes, por lo que desde VOX apoyamos que debe mantenerse la conexión ferroviaria directa entre el aeropuerto de Barcelona y el Vallés Oriental.

Muchas gracias.

El president

I, en darrer terme, per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Ens presenten una moció que provoca confusió política, ambigüitat i manca absoluta de valentia, a la que ja ens tenen acostumats. El que ens sorprèn és que ara els que es presenten com a crítics del projecte són els que durant anys han contribuït al desordre general que pateix Catalunya.

Al primer punt demanen retirar la línia Sant Andreu - Aeroport. Molt bé. Inmediatament després, en el segon punt, ja assumeixen que no es retirará perquè

no hi ha compromisos adquirits, material mòbil comprat ni obligacions contractuals. És a dir, fan un titular aparentment contundent per després rendir-se al paràgraf següent. Vostès fan política simbòlica, volen quedar bé sense assumir cap cost polític. Si realment consideren que aquest projecte és perjudicial per a la xarxa ferroviària catalana, el que haurien de fer és exigir-ne una paralització immediata i exigir responsabilitats polítiques per haver arribat fins aquí. Però no ho fan, i no ho fan perquè aquesta moció està escrita amb la por constant de molestar el Govern mentre intenten aparentar que hi planten cara.

Després hi ha el festival habitual de tecnocràcia burocràtica, sense definir línies, segmentar l'R4, redistribuir túnels, estudiar capacitats, analitzar restriccions operatives, elaborar calendaris... Catalunya no té un dèficit d'estudis, té un dèficit de gestió. I el problema de rodalies no és que hi faltin informes, és que fa dècades que ningú les executa amb rigor. Cada vegada que hi ha un col·lapse ferroviari, el sistema respon de la mateixa manera: més anuncis, més plans directors, més taules tècniques, més estudis...

La moció parla constantment d'equilibrar túnels, maximitzar la capacitat i transformar serveis, i evita el debat sobre que la xarxa està saturada perquè els diferents governs no ho han fet durant anys, i el que han fet ho han fet amb pedaços. I ara pretenen vendre una reorganització operativa com si fos la gran transformació estructural. Doncs no ho és. Canviar línies de nom o redistribuir serveis no arregla la infraestructura insuficient, envellida i mal gestionada.

I una altra contradicció: el text critica l'impacte que tindrà la nova línia sobre els túnels de Barcelona, però alhora defensa mantenir connexions addicionals i ampliar recorreguts sense donar cap solució de com fer-ho. Per tant, en què quedem? La infraestructura està saturada o encara hi cap tot? No es pot defensar simultàniament que la xarxa està al límit i alhora prometre més serveis, més connexions i més recorreguts sense inversions.

Aquesta moció intenta transmetre sensació de rigor tècnic, però en realitat és un text profundament polític que només busca una cosa: marcar perfil sense qüestionar de debò el model ferroviari actual. I els ciutadans continuem atrapats en el mateix

desastre de sempre: retards, incidències, avaries, andanes plenes, trens cancel·lats... Aquest és el balanç de la política ferroviària catalana.

Catalunya ja està cansada de mocions grandiloqüents que després no canvien absolutament res. Una mica de coherència, si us plau.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I, a més a més de pronunciar-se sobre les esmenes, permeti'm que faci una breu al·lusió al que ha dit el diputat Vergés. Bé, el conec i sé que és una persona intel·ligent i que és una persona amb capacitat de reflexió i amb capacitat d'entendre i saber el que està llegint. I, per tant, el que ha fet, el seu deliri –permeti'm dir-ho així–, la seva intervenció i la seva sobreactuació, segurament té més a veure amb el seu rol de portaveu del seu grup parlamentari que no pas amb analitzar una proposta tècnica que de ben segur, si l'hagués llegit o si l'hagués volgut llegir, i sobretot la transacció que hem fet, no n'hagués fet aquesta interpretació.

Parla d'actes de sobirania. Un acte de sobirania..., jo li recordaré quin és un acte de sobirania: un acte de sobirania que va fer Convergència va ser vendre's Aigües Ter Llobregat, que és el nyap administratiu més gran de la història d'aquest país.

Sobre les esmenes, en concret. Agraïm les esmenes que ens ha presentat la CUP, perquè creiem que venen a millorar el text i que, per tant, són punts d'addició, i en la seva majoria, menys la segona esmena, doncs, les acceptem.

Malauradament, no podem acceptar les esmenes d'Esquerra Republicana, perquè, com deuen haver pogut veure, estàvem treballant en l'acord amb el Partit Socialistes i, per tant, les propostes que ens feia Esquerra Republicana en bona mesura venen recollides també en el text de la transacció. Per tant, espero que també puguin votar aquest punt número 3, que és producte de la transacció.

I, per últim, agrair el treball i la feina amb el Partit Socialistes, que hi hem arribat a aquest acord. El que fem els Comuns és política útil. El que potser no ha entès Junts per Catalunya..., que no tot és blanc o negre. Precisament quan un negocia en política

el que fa és presentar una proposta, escoltar la contraproposta, seure a negociar i arribar a acords. Això és el que hem fet amb aquesta esmena. Això és el que hem fet amb aquest acord sobre l'R-Aeroport, que s'incorpora a l'acord de pressupostos.

I, per tant, no podem donar més que les gràcies. Perquè la política és això, estar al costat de la gent, escoltar les plataformes d'usuaris i escoltar també els tècnics i, al final, arribar a un consens polític que el que fa és millorar el dia a dia de la gent.

Gràcies a tothom. I espero el suport majoritari de la cambra. Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari a les Terres de l'Ebre

302-00246/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari a les Terres de l'Ebre. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Bon dia. Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Paneque... Voldria saludar, en primer lloc, la Mar Lleixà, l'alcaldessa de Tortosa; Toni Gilabert, president del Consell Comarcal del Baix Ebre, i Joan Aubanell, com a president del Consell Comarcal de la Terra Alta, no només per estar aquí també, sinó per tot lo suport en la confecció d'esta moció. També saludar la gent de Trens Dignes que mos acompanyen durant esta moció.

Bé, abans de res, voldria agrair les esmenes rebudes per diferents grups parlamentaris. Crec que hem arribat a un bon acord en transacció d'esmenes, que per part meua estic convençut que milloren de molt la moció que modestament havíem presentat des del nostre grup parlamentari. I crec que avui podem dir que és una moció de consens, que és una moció de territori.

En primer lloc, consellera, agrair la deferència. Sé que l'agenda avui no la té senzilla i probablement no hi podrà estar durant tota la moció, però sí que li agraiïxo la deferència de que ens acompanye. I també la convido a que el Govern interprete esta moció com un allargar la mà per trobar solucions, solucions de mínims, per a la mobilitat ferroviària de les Terres de l'Ebre.

El model ferroviari de Renfe i Adif, de matriu espanyola, que és hereu d'un model d'estat que probablement no li calia ser sensible amb els usuaris del servei, de fet, el patim tots los catalans. I a les Terres de l'Ebre, ho vaig també dir a la interpel·lació, la conseqüència d'este model és que no hi ha usuaris de tren a les Terres de l'Ebre. És a dir, al final tindrem un model tan poc competitiu que ni en temps de trajecte ni en les freqüències mínimes per solucionar les necessitats de la gent de les Terres de l'Ebre per desplaçar-se..., fa que no siga una alternativa real de mobilitat.

Però estem en un moment en què l'actual Govern ja està determinat, conjuntament amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i dels Comuns, a canviar este model, a dibuixar un nou model ferroviari de país. En tenim exemples: traspàs de rodalies, tren orbital. I en este nou dibuix les Terres de l'Ebre hem d'estar-hi, no podem tornar a perdre este tren. I esta moció al final va d'això: va, com deia abans, de consens, d'un consens de mínims, enfocada a un horitzó que volem esperançador per a la mobilitat ferroviària de les Terres de l'Ebre.

Hem de passar d'un model ineficient que fa que no ens plantegem a les Terres de l'Ebre agafar el tren a un model –i per a mi això és una petita obsessió– que estimule la demanda, un model que facilite que des de l'Ebre ens puguem desplaçar cap a les àrees metropolitanes del país ràpidament. Sempre diem que, home, uns quants trens que ens permeten anar de l'Ebre a Barcelona en menys de dos hores jo crec que és el mínim al qual podem aspirar avui. I que es faça en horaris competitius, que es faça en horaris que realment s'ajusten a les necessitats que té la gent de les Terres de l'Ebre per anar a Barcelona. I, també, un model que incorpore la vertebració i la mobilitat interna del territori, d'un territori que és una de les grans reserves de la biosfera del país, que vam fer una aposta per la sostenibilitat com a model de futur i de progrés i, per tant, també volem estar contemplats en la planificació, segurament

a llarg termini, del tren tram a les Terres de l'Ebre com a vertebració de la mobilitat del territori.

Què demanem? I jo crec que ho demanem pràcticament tots los grups parlamentaris, i estic convençut..., i demano lo suport de la majoria o de tots els grups parlamentaris, perquè, hi insistixo, no és una moció política, no és una moció partidista, sinó que és una moció de país, és una moció territorial. Demanem coses tan òbvies com obrir l'R15, que encara la tenim tancada, en un termini màxim de dos mesos amb garanties de seguretat i, una vegada s'òbriga, un tren semidirecte que ens connecte i que no pare de Tarragona a Barcelona.

L'R16, en una àrea, la més poblada de les Terres de l'Ebre, amb més de cent mil usuaris..., demanem en sis mesos dos semidirectes que ens connecten a Barcelona. Demanem una llançadora de l'Aldea, Amposta, a Tortosa, a Ulldecona. Demanem un nou Avant d'anada i de tornada –un–, només ne tenim un i en demanem un altre, en nou mesos. En sis mesos, l'aturada de l'Euromed, consellera. L'Euromed València-Barcelona para a Castelló i no para fins a Tarragona, i al punt mig, que són les Terres de l'Ebre, mos passa de llarg. És una falta de respecte inacceptable per a la gent de les Terres de l'Ebre. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, per últim, i després ja em pronunciaré –i gràcies, president, per la generositat amb lo temps–, demanem una bonificació tarifària que, com diu la plataforma Trens Dignes, no ens penalitze per estar lluny.

Gràcies.

El president

Hi ha quatre grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Consellera, diputats, diputades, públic assistent... Bé, a aquesta moció que ens presenta avui Esquerra ja hi vam presentar una esmena, que ha estat transaccionada, i ja..., avançar que hi votarem a favor.

No és la primera vegada que es parla de trens a les Terres de l'Ebre en aquesta legislatura, ja que certament els dèficits que hi ha són molts i indignes, no?, la veritat és que la situació és pèssima.

Aquesta moció, per una banda, ens planteja especialment la creació de trens semidirectes, tant a l'R15 com a l'R16, cosa amb la que estem totalment d'acord. Els trens han de ser prou ràpids per tal de que tornin a ser atractius per moure's en distàncies com la que hi ha entre les Terres de l'Ebre i Barcelona, i això és totalment necessari. No té sentit que els trens de les Terres de l'Ebre només acabin sent útils per anar fins a Tarragona o fins i tot ni això, a vegades, i que l'opció vàlida per anar a Barcelona al final siguin els autobusos o fins i tot el vehicle privat. Això és el món al revés, però sí, és la realitat que hi ha en l'actualitat.

Per altra banda, també reclama dos trens Avants més entre les Terres de l'Ebre i Barcelona. També hi donem ple suport, només faltaria. De fet, recordem que aquesta petició també ve avalada per més de nou-centes signatures que ja s'han recollit i que van en augment. També recordem que sobre els serveis Avant la Generalitat no té cap competència, això també és una altra realitat, però que alhora que no hi tenen cap competència tampoc..., el que no podem entendre de cap manera és que..., per què el Govern no la reclama. És a dir, una cosa és no tenir-ne competències i l'altra és no fer la feina, com a mínim per tenir les mateixes..., que es tenen per a rodalies. Per tant, el Govern, doncs, hauria de fer feina.

També s'esmenta l'impuls del tren tram de les Terres de l'Ebre. De fet, aquí cal recordar que el Govern ja va publicar fa un any una colla d'estudis amb aquest tren tram, però també d'altres. I n'hi ha alguns per als quals, de fet, no hi ha cap compromís sobre la taula; de fet, la majoria, podríem dir. (*L'orador riu.*) Per explicar la veritat, tots aquests projectes es van presentar, però la majoria..., no en sabem cap concreció concreta. I el de les Terres de l'Ebre, per desgràcia, és un d'aquests molts que no hi ha cap concreció. De fet, a l'acord que van fer de pressupostos anterior, aquest tema tampoc no hi era recollit. Haurem de veure en els que ens presentaran pròximament, doncs, si hi està recollit, però seriosament ho dubtem, que aquest i d'altres siguin.

Tampoc ens oblidem que, reclamat el servei de l'R15, torni a les condicions d'abans de l'accident, del terrible accident de Gelida. Avui dia, quatre mesos després, encara

no circulen trens entre Móra la Nova i Riba-roja d'Ebre, i entre Reus i Móra la Nova ho fan a mig gas, amb menys freqüència que la poca que ja hi teníem abans. No oblidem que als setanta-cinc quilòmetres entre Reus i Riba-roja hi ha disset limitacions temporals de velocitat: de mitjana, una cada quatre quilòmetres. Increïble, esperpèntic, però cert. I cada cop que Renfe o la consellera diuen que cal tornar a pagar a rodalies –que, de fet, ho diuen constantment i ja es paga– perquè el noranta-sis per cent de l'oferta s'ha recuperat, estan faltant al respecte a les comarques per on passa l'R15, on el servei està al cinquanta per cent o directament al zero per cent.

Ens preocupa que l'enorme deixadesa d'Adif d'aquesta línia sigui un símptoma que l'Estat vol acabar tancant-la si algun dia deixa de necessitar-la per passar-hi el mercaderies. Pot semblar una bestiesa, però tots sabem com funcionen.

La nostra esmena introdueix un tema més a la moció, que és reclamar que els trens de rodalies se sumin amb celeritat a la integració tarifària de les Terres de l'Ebre, perquè la integració que va fer el Govern aquest mes de març només va incloure els autobusos. Eren uns deures pendents de fa molts anys, igual que la creació de l'ATM de les Terres de l'Ebre, que es va aprovar al Parlament, recordin-ho, a proposta de la CUP, com perquè rodalies també faci tard en això.

I no és una cosa exclusiva de les Terres de l'Ebre. Hi ha una vintena d'estacions al Camp de Tarragona –el Priorat, l'Alt Camp, la Conca de Barberà i el Tarragonès– que tampoc estan integrades a l'ATM, tot i els compromisos del Govern per haver-ho fet l'any passat. Aquesta és la realitat.

I, per últim, tot i que la moció no en parli, donar suport a Trens Dignes en la reivindicació de l'estació intermodal de l'Aldea, i recordar que vetllem perquè quan posin l'ample estàndard del Corredor Mediterrani no es perdi ni un metre de vies a l'estació de Tortosa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, el tren de les Terres de l'Ebre no està funcionant com hauria de fer-ho un servei públic essencial. I això no és perquè la gent no vulgui agafar-lo, és perquè durant massa temps el territori ha estat tractat com una perifèria ferroviària, i no com una peça central de cohesió del país.

Quan un servei públic es dissenya des de la insuficiència, com és el cas, la gent no tria lliurement com es mou: acaba assumint com a normal perdre més temps, pagar més i dependre del cotxe per a gairebé tot. I això és exactament el que passa avui a les Terres de l'Ebre. Les dades ho deixen clar: l'última enquesta de mobilitat quotidiana mostrava que només el 2,8 per cent dels desplaçaments es feien en transport públic i que majoritàriament es feien en vehicle privat, i el principal motiu que declarava la gent per utilitzar el cotxe era la manca d'oferta de transport públic.

Per tant, el problema no és la demanda; el problema és de servei, de freqüències, de fiabilitat..., d'alternatives reals, en definitiva. I això té conseqüències socials i territorials molt profundes, i ho situava el diputat d'Esquerra Republicana, perquè la mobilitat també condiona l'arrelament. Quan un territori no està ben connectat, no només és més difícil moure-s'hi, també és més difícil quedar-s'hi, també és més difícil tornar-hi i, sobretot, és més difícil construir-hi un projecte de vida.

Per això compartim, evidentment, el fons d'aquesta moció. La votarem tota a favor. Les Terres de l'Ebre arrosseguen, creiem, efectivament, aquest dèficit ferroviari evident. Cal més fiabilitat i millors freqüències a l'R15 i a l'R16, cal recuperar el servei ferroviari al tram Riba-roja - Reus, cal reforçar els Avants i garantir que els serveis d'altres prestacions no passin de llarg pel territori, i cal que l'estació de l'Aldea-Amposta-Tortosa tingui el paper que li correspon com a node de referència.

Però nosaltres volem situar aquest debat en una pregunta més àmplia: quin model de país estem construint, quan hi ha territoris on el transport públic no permet viure amb les mateixes oportunitats? Les Terres de l'Ebre no poden, doncs, ser tractades com un marge del país, i la seva mobilitat no es pot pensar només en funció de la mobilitat de Barcelona.

També parlem de com es connecten entre si Tortosa, Amposta, la Ràpita, Roquetes, Alcanar o pobles petits del territori. Per això creiem que el tren tram de les Terres de

l'Ebre ha de deixar de ser una idea aparcada i passar a formar part de la planificació real del país, hi estem d'acord.

Parlem d'una proposta treballada des del territori i defensada durant anys per la plataforma Trens i Transports Dignes de les Terres de l'Ebre i el Priorat, per entitats socials i per diversos municipis. Una proposta que planteja connectar Roquetes, Tortosa, l'Aldea, Amposta, la Ràpita i Alcanar amb una autèntica columna vertebral de mobilitat pública. Perquè el tren tram no és només una línia ferroviària; és una eina per cosir el territori, connectar equipaments, centres sanitaris, instituts, llocs de treball, serveis públics. És una eina per reduir la dependència del cotxe i per garantir una mobilitat sobretot a qui no té alternatives.

Ara bé, també podem posar l'accent en una qüestió central que la moció no incorpora perquè no s'ha acceptat la nostra esmena d'addició. Nosaltres defensem que l'estació de l'Aldea-Amposta-Tortosa ha de ser la gran ròtula ferroviària de les Terres de l'Ebre, i això exigeix una estació intermodal real connectada directament amb el tren, els autobusos i el futur tren tram.

Per això vam presentar una esmena molt clara: impulsar amb caràcter urgent una estació intermodal a l'entorn de l'actual estació ferroviària de l'Aldea-Amposta-Tortosa i rebutjar també qualsevol baixador d'autobusos desconnectat d'aquesta pròpia estació. I lamentem que no s'hagi acceptat, perquè aquí no parlem d'un detall tècnic, parlem de quin model de mobilitat volem. Un baixador de bus no és una intermodal, i si volem una xarxa útil, integrada i competitiva amb el cotxe, no podem construir infraestructures que estiguin desconnectades entre elles. L'Aldea ha de ser pensada com la gran porta ferroviària de les Terres de l'Ebre i com el centre d'una xarxa de mobilitat quotidiana al servei de la gent del territori.

Per això, com deia abans, donarem, en definitiva, suport a la moció, perquè apunta en la direcció correcta: corregir una desigualtat territorial evident i avançar cap a una mobilitat més sostenible, més útil i més justa.

Però també diem que les Terres de l'Ebre no necessiten més carpetes ni més estudis eters. Necessiten calendari, inversions i decisions valentes. I aquest Parlament avui hauria d'enviar un missatge molt clar: el dret a una mobilitat digna i alternatives reals al cotxe també ha d'arribar, amb totes les conseqüències, a les Terres de l'Ebre.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Una salutació a tots los companys i amics que han vingut representant les institucions; també a Trens Dignes, que hem tingut l'oportunitat de parlar-mos durant tots estos temps.

Primer que res, voldria començar dient que el servei ferroviari a Terres de l'Ebre és deficient, és una evidència, i que aquest problema és un exemple més de desigualtat territorial també és clar i difícilment discutible. Com també és molt clar i evident que aquest problema estructural ve de lluny, i que en cap cas es pot dir que és un assumpte de fa dos dies o fa dos anys, i que la solució no pot ser ràpida i, sense dubte, tampoc és fàcil.

És per aquests motius que resulta convenient que aquesta moció..., i que avui puguem parlar de la mobilitat ferroviària a les Terres de l'Ebre, ja que és voluntat d'aquest grup parlamentari i del Govern afrontar i donar resposta als problemes. Segur que algunes coses no poden ser amb immediatesa, però sí que hi ha la voluntat i –ho assegurem– l'esforç i les decisions necessàries per buscar la millor solució a cada un dels problemes.

És per aquest motiu que el nostre grup parlamentari vam presentar les esmenes, per intentar millorar la proposta inicial i, sobretot, per donar la possibilitat de buscar una entesa el més ampla possible que ens permeti donar el missatge que volem buscar les solucions, que estem tots d'acord i que sabem el que hem de fer. És evident que tots volem incrementar i millorar el servei, i aquest és el principal objectiu de la moció d'avui, en la línia de les demandes reclamades al territori i que el Govern s'ha compromès a avaluar i, en lo possible, a donar-hi resposta.

Hi ha dos punts de vista que també crec convenient i imprescindible..., que voldríem i que entenem que cal remarcar, i que vam voler que estiguessin presents en les nostres esmenes. De les quatre comarques de l'Ebre, n'hi ha una que no té servei

ferroviari i, per tant, la seva mobilitat per connectar-se amb els trens depèn de la connexió d'autobusos, principalment des de l'estació de Móra la Nova. El coordinar els horaris perquè els serveis d'arribada i sortides de diferents combois tinguin una connexió ràpida i efectiva amb els autobusos en direcció a la Terra Alta és importantíssim per donar resposta a la gent que viu als pobles d'aquesta comarca. És absolutament necessari, també és d'equitat territorial.

També vam voler deixar palès en les nostres esmenes que les connexions ferroviàries amb el Montsià han de tenir molt presents les connexions en direcció Ulldecona, Aldea, Tortosa, Barcelona, com les que comuniquen direcció Ulldecona, Castelló, València.

Era objectiu de les esmenes també fer entendre que per a qualsevol resposta a les accions plantejades en la proposta es necessita un període de temps real i raonable, entenent que el que no s'ha fet durant anys no es pot fer ara en pocs mesos.

És a dir, és voluntat del nostre grup parlamentari i del Govern afrontar els problemes amb la voluntat de donar-hi la millor de les solucions. I entenem que les Terres de l'Ebre són les quatre comarques, amb les necessitats específiques de cada una de les quatre..., i amb solucions realistes amb terminis realistes.

També és la meva obligació deixar ben clar que hi ha acords i compromisos que afecten competències que no són de la Generalitat, i que, per tant, ens podem comprometre a fer les gestions amb totes les ganes i voluntat d'obtenir respostes, però és evident que el nivell de compromís és el que és i no pot ser un altre. És per aquest motiu que farem una abstenció en el punt 5.

També és necessari i just que en aquesta intervenció es deixi ben clar l'esforç que està fent el Govern en la millora de les línies R15 i R16, i que són la base d'aquesta moció. L'esforç i la feina són molt importants, i el marge de millora dona opció a que puguem fer propostes, que és el que estem fent avui.

També és necessari i just que en aquesta intervenció deixi ben clar l'esforç que està fent el Govern en la millora de les línies R15 i R16, i que són la base d'aquesta moció. L'esforç i la feina és molt important, i el marge de millora dona opció a que puguem fer propostes, que és el que estem fent avui.

El Govern té la voluntat d'escoltar, i per això és més necessari que mai el debat, l'acord i el màxim consens possible. Dels nou punts inicials de la moció, n'hem transaccionat sis; exemple clar d'esforç negociador i de voluntat de fer feina junts. I també vull agrair al Grup d'Esquerra Republicana i al diputat Salvadó que ens han acceptat una esmena. I a la resta de punts hi votarem a favor, a excepció del punt que ja he anunciat anteriorment.

Per acabar, deixeu-me fer una reflexió en veu alta. Quan vas pel carrer de qualsevol poble de les Terres de l'Ebre, ens demanen treballar per aquelles terres i la seva gent, i ho diuen amb un sentiment d'haver estat oblidats durant anys i governs.

És per això que els que som diputats d'aquelles terres hem de respondre amb treball i esforç, però fer-ho amb la imatge de que sabem ficar-nos d'acord, i que aquest és el camí real i realista per revertir anys de desídia i oblit. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar demostra també avui que hi estem disposats.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, salutacions a les autoritats que ens acompanyen de les Terres de l'Ebre. Avui debatem una moció sobre la mobilitat ferroviària, i, per tant, debatem també sobre equitat territorial, sobre cohesió de país i sobre si les Terres de l'Ebre han de continuar sent tractades com la perifèria ferroviària a Catalunya.

Des de Junts compartim bona part del diagnòstic que fa Esquerra Republicana, perquè, també, precisament nosaltres, en aquest Ple, hem portat a votació qüestions; per tant, ja tenim mocions anteriors aprovades.

Les Terres de l'Ebre pateixen una situació clarament injusta: línies obsoletes, incidències constants, manca de freqüències, temps de trajecte poc competitiu i una oferta ferroviària molt inferior a la resta dels territoris. I per això hem presentat

esmenes, per reforçar aquesta moció des d'una mirada molt clara: des del realisme, el servei efectiu i les necessitats quotidianes de la ciutadania.

Perquè, mentre el Govern socialista fa grans anuncis i grans titulars, la realitat és que la gent de les Terres de l'Ebre continua arribant tard al metge, continua arribant tard a la universitat o a la feina. I per això compartim les mesures concretes que es plantegen, com recuperar els serveis ferroviaris amb garanties, augmentar els semidirectes, reforçar els Avants i recuperar la parada de l'Euromed a l'Aldea, qüestió que ja va aconseguir el conseller Rull.

També defensem una idea molt clara: la mobilitat pública a les Terres de l'Ebre no es pot plantejar només des del tren. I aquí és on volem marcar una diferència política important. Cal aprofitar els serveis actuals, ampliant freqüències i connexions. Per això, des de Junts demanem que s'ampliïn les freqüències i connexions en autobús als centres hospitalaris de referència, al Verge de la Cinta, a l'Hospital Comarcal d'Amposta, a l'Hospital Comarcal de Móra d'Ebre i també als centres administratius.

Aquesta esmena, finalment, no ha estat acceptada per part del Grup d'Esquerra, perquè volen centrar-se en la planificació del tren tram, i aquí no sabem quants anys tardarà. Però això ja és un costum arrelat, el costum d'anunciar millores a anys vista des del Govern quan no saben ni si estaran governant, però que, de moment, qui dia passa any empeny, i així tenim el país. Un país col·lapsat a molts nivells: a nivell de sanitat, educació, pagesia, pescadors, cossos de prevenció, de vigilància. I mentre el Govern socialista ven bonances econòmiques, la classe mitjana d'aquest país no arriba a final de mes. Bonances versus mancances.

I encara es pregunten per què la gent està al carrer, i volen culpar antics governs d'aquesta situació. Parlin vostès amb el PSOE a Madrid, que han governat durant molts anys i són els responsables també d'aquesta manca d'inversió a Catalunya i de l'espoli fiscal que durant anys ens ha ofegat i no ens ha deixat avançar. I ara «pluja de milions, que manen los nostres», però ja veurem quan plourà. No tingueu pressa, catalans, que de moment estem només en màrqueting i anuncis.

Però per si no en teníem prou, fa pocs dies hem vist com es pactaven uns pressupostos, parlant d'un sistema orbital sense sobirania fiscal i de grans

planificacions a dècades vista, pràcticament pensant en l'any 2040, mentre hi ha territoris que avui encara no tenen garantides les connexions dignes i freqüents.

I nosaltres ho diem clarament: abans de projectar macroinfraestructures que poden tardar dècades, el que necessita el territori són solucions reals, immediates i útils. Les Terres de l'Ebre necessiten avui trens puntuals, necessiten freqüències, necessiten connexions ràpides amb Barcelona i una xarxa de bus reforçada que connecte els pobles i els hospitals.

Per això hem esmenat el punt relatiu al tren tram. No perquè ens oposem a estudiar alternatives, sinó perquè creiem que el territori necessita prioritzar allò que és més eficient, més ràpid d'implantar i més flexible, amb costos molt més baixos. I avui, sincerament, reforçar la xarxa de transport públic per carretera, amb freqüències estables i coordinades amb els serveis ferroviaris, és molt més útil per a molta gent que obrir debat sobre infraestructures faraòniques sense calendaris ni garanties, a les quals no renunciem, però prioritzem necessitats urgents.

També hem volgut posar l'accent en la connexió amb els equipaments sanitaris, perquè la mobilitat no és només una qüestió d'infraestructures, és accedir als serveis bàsics. I no pot ser que hi hagi ciutadans que hagin de disposar de vehicle privat per arribar als hospitals.

Des de Junts defensarem totes aquelles mesures que serveixen per reduir desigualtats territorials i que posen les necessitats reals de la ciutadania al centre. I els Comuns, que volen atacar frontalment un projecte de dignificació del servei de busos a casa meua, al meu poble, dient que aquest projecte no ajuda a planificar una intermodal, la realitat és que sembla que van més en contra de l'empresa de busos que altra cosa. Mentrestant, l'ajuntament treballem intensament per a la realització d'aquesta intermodal i també treballem pensant en la gent del territori, en accedir a un transport públic de qualitat, de dignitat i de seguretat.

Per acabar, anunciem que donarem suport a la moció amb les esmenes i les transaccions que hem pogut fer amb el Grup d'Esquerra, no sense denunciar, una vegada més, que les Terres de l'Ebre no poden continuar esperant més.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara és el torn perquè els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes puguin fixar la seva posició. En primer terme, per fer ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies al diputat Salvadó per la seva moció. Sap l'estima personal que li tinc i normalment el recolzament que sempre hem fet de les seves propostes per a les infraestructures ferroviàries a les Terres de l'Ebre, i que ell també ha recolzat les que nosaltres hem proposat sobre temes de les infraestructures ferroviàries a les Terres de l'Ebre, però crec que el seu partit ha abandonat les Terres de l'Ebre. I ho ha tornat a fer. Miri... Sí, senyora Capella, vostè ja pot gesticular lo que vulgui, però ara l'hi explicaré. No es preocupi que ara l'hi explicaré. *(Alguns aplaudiments.)*

La moció, realment..., ha quedat una moció extraordinària, eh?, vull dir... Hi donarem recolzament, excepte en una qüestió, potser, per temes terminològics –hi donarem recolzament. A les mocions..., ha quedat una moció que jo crec que reflecteix perfectament quina és la situació. Ho llegeixo: «Constata que les Terres de l'Ebre pateixen una situació de desigualtat estructural i dèficit d'inversions en matèria de mobilitat ferroviària, amb infraestructures obsoletes i col·lapsades, serveis insuficients i poc competius.» Escolti, ho comparteixo cent per cent. Ara, vostès han firmat un acord de pressupostos en què s'han oblidat de les Terres de l'Ebre *(alguns aplaudiments)*. No apareixen per res –per res.

Han optat vostès... No, miri, ho he comptat, perquè m'he dedicat a llegir-ho tot. Sis vegades apareixen les paraules «Terres de l'Ebre» –sis– en tot l'acord. I sap per què? Per fer referència a l'Hospital Verge de la Cinta i al tema de la regressió del delta de l'Ebre. Però per a infraestructures ferroviàries, res. És més, no apareix en tot l'acord la paraula «regionals»; «rodalies», sí. I hi ha el tema estrella: l'orbital –el tema estrella que vostès han descobert, que és del primer tripartit. I apareix aquí l'orbital. Surt l'R1, l'R2, l'R3, l'R4, l'R8, però no es menciona en tot l'acord ni l'R15, ni l'R16 ni l'R17. L'han oblidat. Han optat, doncs, per mantindre els seus llocs, vull dir, per mantindre la

seva posició. I el PSC, amb les seves esmenes, doncs igual, escolti'm. I els Comuns que s'hi han sumat avui... Aquest acord, vull dir, consolida una situació de greuge a les Terres de l'Ebre.

El diputat dels Comuns deia que fa falta un calendari. Clar que fa falta un calendari, li dono tota la raó. Escolti'm, per què no l'han pactat? –per que no l'han pactat? No, no, no està –no està–; a l'acord no hi ha un calendari d'infraestructures ferroviàries a les Terres de l'Ebre, no l'han pactat. Escolti'm, vull dir, han abandonat una altra vegada les Terres de l'Ebre. I, per tant, des del Partit Popular ja l'hi dic: donarem recolzament a lo que és la moció.

Però tenint en compte que... Jo crec que al final em faré un expert en trens, eh?, perquè aquí hem fet no sé quantes mocions sobre els trens; mocions que ja saben que jurídicament no tenen eficàcia jurídica i que després el Govern de la Generalitat, com és habitual, les incompleix –les incompleix. Miri, escolti'm, en tenim unes quantes de Tarragona, que hem aprovat en aquest Parlament, que no se n'ha complert ni una encara –ni una.

I, en canvi, un acord de pressupostos, que hauria de ser per a l'execució de l'any que ve... Miri, la pròpia moció parla d'unes qüestions que s'han de fer en el pròxim exercici i que hi estem d'acord. Doncs, fixi's si era fàcil incloure-ho en el seu acord de pressupostos. Ens han abandonat el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, perquè tampoc apareix cap de les infraestructures ferroviàries del Camp de Tarragona. Això sí, l'Orbital, sí; les rodalies de Barcelona, sí; però ens han abandonat.

I, per tant, miri, senyor diputat, hi donarem recolzament, però vostè ha dit que a les Terres de l'Ebre no poden perdre el tren. Efectivament, no poden perdre el tren, però amb el seu acord de pressupostos ja han perdut el tren.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gràcies, president. Senyor Salvadó, li sona aquesta foto? (*Veus de fons.*) No es veu, no? Miri, és la foto de les plataformes ciutadanes, com Trens Dignes, al gener del 2023, exigint les mateixes mesures i fent les mateixes propostes que fa ara vostè, tres anys i escaig més tard.

Miri, quatre punts bàsics per a la millora de les connexions de les Terres de l'Ebre, llavors i ara: millora del servei de la mitjana distància en les línies R15 i R16, amb trens dignes i millors freqüències; recuperar la parada de l'Euromed a l'estació de l'Aldea; el retorn de l'Avant entre Terres de l'Ebre i Barcelona, perquè en aquell moment no hi havia un servei estable i ara n'hi ha un de directe d'anada i tornada, però es demanen més freqüències; i un quart punt que ni vostè ni la consellera ni tan sols van esmentar a la interpel·lació: l'estació intermodal a l'Aldea que porti una connexió integrada al servei de tren i autobús.

I, clar, lo primer que crida l'atenció és veure la facilitat que té Esquerra Republicana per exigir des de l'oposició allò que no fa quan és a govern. De veritat que, senyor Salvadó, vostè... Qui governava el 2023? –qui governava el 2023? Governava Esquerra Republicana. Esquerra Republicana no va fer res per millorar les infraestructures i les connexions ferroviàries al territori des del Govern de la Generalitat. I en set anys no han exigint res de bo al Govern del senyor Pedro Sánchez, que porta set anys en el Govern d'Espanya i que en set anys no ha posat ni una sola travessa ni un sol rail. Perquè ja sabem on s'han gastat els diners els socialistes, on han posat les inversions que havien d'anar a infraestructures: se les han gastades en meuques i «fulanes». (*Alguns aplaudiments*) Per cert, amb el recolzament d'Esquerra Republicana a aquesta manera de fer política; també, per cert, de Junts.

Per tant, la responsabilitat del desgavell que ara patim a Catalunya i especialment a Tarragona i a les Terres de l'Ebre, doncs, quant a la manca d'inversions, d'actuacions pendents, de reparacions a les vies, de renovació de material rodant envellit, és del Partit Socialista i d'Esquerra Republicana. Deixin de buscar culpables aliens. Deixin de treure pilotes fora. Deixin d'exigir el traspàs de la Renfe com si fos una vareta màgica a tots els problemes, perquè ja hem vist què passa quan vostès gestionen les coses. Ja hem vist com gestionen vostès l'educació, amb vagues de professors; com

gestionen la sanitat, amb les pitjors llistes d'espera d'Espanya; o com gestionen també les emergències, amb la nova i anunciada vaga dels agents rurals.

Miri, des de VOX volem insistir en dues idees. En primer lloc, que ara que el PSC i Esquerra han posat sobre la taula un altre cop la línia orbital ferroviària, home, pensem que abans de tirar endavant obres faraòniques potser haurien de començar per fer que funcionin, veritat?, les que ja tenim arreu del territori, i en concret a les Terres de l'Ebre; és a dir, garantir la freqüència i la puntualitat dels trens que ja tenim.

Per exemple, és una vergonya la connexió entre l'Aldea i l'estació del Camp de Tarragona. Actualment és un rosari agafar un AVE si ets de Terres de l'Ebre. Si surts de Deltebre, per exemple, i vols agafar un AVE, has de fer fins a quatre transbordaments: un autobús de Deltebre fins a l'estació de tren de l'Aldea; en acabat, després, un R16 fins a l'estació de Renfe Tarragona ciutat; després un autobús urbà, –el 21, el 22 o el 41– fins a l'estació d'autobusos de Tarragona ciutat, i, en acabat, un autobús més per anar de l'estació d'autobusos de Tarragona a l'estació del Camp. Una autèntica i indignant gimcana.

I en segon lloc, un altre punt que ens sembla vital i que ens ha sorprès que ni vostè ni la consellera no hi hagin fet cap referència: és la desitjada estació intermodal de l'Aldea-Amposta-Tortosa, una estació que integri el servei ferroviari i el servei d'autobusos, perquè és una demanda principal al territori. I no ens estem referint al projecte de l'intercanviador d'autobusos que es vol fer al polígon Catalunya Sud, just al costat de l'accés a l'AP-7, que és un nyap, és un pedaç: un projecte que es limita a asfaltar l'actual zona de parada, que és un camp, i a posar un sostre i un banc de qualsevol manera, però que no millora de veritat la connexió ni la mobilitat a les Terres de l'Ebre.

Miri, des d'aquesta parada que ara volen fer, que ara volen asfaltar, la gent ha de recórrer fins a l'estació de l'Aldea una distància d'entre un i dos quilòmetres i caminar uns vint minuts per la vorera de la carretera. Això és una autèntica vergonya, no és cap solució.

En definitiva, senyors d'Esquerra Republicana, mirin, nosaltres els hi demanem més coherència a l'hora de demanar, ara que són oposició, allò que no van saber fer quan eren Govern. I en segon lloc, a la senyora Paneque, que ha desaparegut, mirin,

prioritzin, senyors socialistes, les infraestructures que ja tenim abans de parlar de noves línies orbitals, perquè ja és hora de que els ciutadans de Tarragona, i en especial els ciutadans de les Terres de l'Ebre, deixin de ser ciutadans de segona a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Mentre altres territoris acumulaven inversions, freqüències i serveis competitiu, els ebrencs han hagut de resignar-se a una xarxa lenta, insuficient i profundament abandonada. Aquest text torna a caure en un dels grans vicis en què ja ens tenen acostumats: prometre molt més del que després s'és capaç de complir.

En uns quants punts es promet restablir serveis en dos mesos, crear semidirectes, incrementar Avant, aplicar bonificacions, impulsar un tren tram i reorganitzar freqüències. Tot això en sis mesos? En sis mesos faran el que no s'ha fet durant dècades? És difícil saber si això és una moció parlamentària o un engany electoral.

Aliança Catalana els preguntem: amb quina infraestructura? Amb quin material mòbil? Amb quins maquinistes? Amb quina capacitat operativa? I el més important: amb quin pressupost?

Aquesta moció pràcticament no ho explica. El problema de fons, una vegada més, és legislar des del titular i no des de la realitat del sistema ferroviari català, perquè tots sabem que realment... Quin és l'estat de rodalies? Xarxa saturada, material insuficient, incidències, manca de personal, infraestructures degradades, dependència absoluta de decisions que ni tan sols es prenen des de Catalunya. Malgrat aquest panorama, aquí es reparteixen terminis màgics, com si només calgués votar una moció perquè els trens apareguessin.

La moció presenta els serveis semidirectes i l'increment de l'Avant com si fossin una gran revolució de mobilitat, quan en realitat això només evidencia fins a quin punt les Terres de l'Ebre han estat maltractades durant dècades i per diferents governs, també

cal dir-ho. El que aquí es reclama hauria de ser la normalitat; normalitat que vostès, quan han governat, no han prioritzat.

És absolutament escandalós que l'Ebre encara hagi de reivindicar connexions mínimament dignes amb Barcelona l'any 2026. I encara és més greu que això passi mentre durant anys s'han venut macroprojectes ferroviaris arreu del país, mentre gran part del territori sencer continuava pràcticament abandonat.

Ara bé, tampoc caiguin en la demagògia, perquè prometre Euromeds, Avants, semidirectes i bonificacions sense explicar l'impacte econòmic i operatiu és exactament el mateix tipus de política irresponsable que ens ha portat al desastre ferroviari actual. La mobilitat no es resol amb eslògans, es resol amb planificació seriosa, execució rigorosa i infraestructures preparades. I això és precisament el que li falta a aquesta moció.

Hi ha reivindicació, hi ha indignació, hi ha acumulació de demandes, però no hi ha una estratègia ferroviària coherent ni creïble. Els ciutadans de les Terres de l'Ebre mereixen deixar de ser utilitzats com a reclam polític cada vegada que convé parlar de desequilibris territorials; mereixen un sistema ferroviari digne, no una nova llista de promeses que probablement acabaran encallades entre informes, terminis incomplets i excuses administratives. El problema no és la manca de trens; el problema és la manca absoluta de credibilitat política després d'anys prometent el mateix una vegada i una altra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Torno a saludar la gent de Trens Dignes, que segurament heu fet tard perquè heu agafat lo tren.

Esquerra Republicana seguirem persistint en la defensa de les Terres de l'Ebre, abandonant, fugint de la queixa i arremangant-mos per trobar solucions. Si algú es pensa que esta moció no ha estat prèviament treballada perquè pugui ser factible,

segurament és que no mos coneix. *(Alguns aplaudiments.)* No deixarem d'esforçar-nos, perquè els projectes que realment són importants per a les Terres de l'Ebre puguin ser projectes que anéssem tots a una. I torno a agrair l'esforç dels diferents diputats i diputades per a fer que esta moció siga de tots i no siga només d'Esquerra Republicana, perquè este és l'únic camí que tenim per garantir el progrés del territori.

Dit això, sap greu que amb els Comuns no haguéssim pogut trobar la flexibilitat suficient per posar una estació intermodal, que tots n'estem absolutament d'acord i és vital per a les Terres de l'Ebre, però hi ha alguna cosa que no hem pogut posar-nos d'acord.

Amb el Partit Socialista, doncs, lògicament, hem d'anar tibant el Govern. No tibant massa fort perquè no caiguen si us fem córrer massa, però evidentment hem d'anar tibant perquè hi hagi moviment.

Partit Popular. Que, a les Terres de l'Ebre, el Grup del Partit Popular diga que Esquerra hem abandonat les Terres de l'Ebre..., bé, és que ja és... *(Alguns aplaudiments.)* De fet, si el Partit Socialista i el Partit Popular accepten –no diuen que ho accepten, ho accepten– lo que estem proposant, ho tenim solucionat.

Si VOX sabés on estan les Terres de l'Ebre i també ho acceptessen, encara ajudarien més. Perquè vostès, VOX, només venen a dinar a les Terres de l'Ebre. Agafen lo cotxe i venen a dinar. Que vinguen, que ja està bé, gasten los diners. No tenen ni un regidor a les Terres de l'Ebre i ja li garantixo que ni el tindran –ni el tindran. Deia el diputat de VOX que és un rosari agafar –ha dit «agafar»– l'AVE a les Terres de l'Ebre. Un rosari, no, un miracle; que no n'hi ha. Bé.

I quant a Aliança Catalana no proposen cap solució en la línia. Jo només dir al Partit Popular que el pacte no se'n recorda, de les Terres de l'Ebre. Al meu poble, la Ràpita, 11,7 milions d'euros per fer un nou institut, llargament reivindicat; a Aldover, a Godall, a Tortosa, a Amposta, a Caseres, Horta, Flix; 42 milions per al Delta; els hospitals municipals de Tortosa i Amposta. Si això no és pensar en les Terres de l'Ebre, sort d'Esquerra Republicana i sort que les Terres de l'Ebre mos té a natros.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del català

302-00244/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del català. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. Bon dia a tothom. És de justícia reconèixer que el pacte nacional per la llengua ha fet una gran aportació –hola, conseller!–: la diagnosi; és excel·lent. I si la donem per bona, empènyer, deixar de posar pedaços a les vies que fan aigua, afrontar el conflicte en lloc de defugir-lo i deixar de fer passar les activitats ordinàries per mesures extraordinàries o de xoc. Cal denunciar una vegada i una altra, oimés quan el Govern xiula, l'ofensiva política, normativa i judicial constant dels poders de l'Estat contra la llengua en qualsevol punt del seu territori. Cal denunciar la catalanofòbia i la inhibició dels poders públics davant les agressions que patim els catalans i la llengua catalana, així com els incompliments del Govern espanyol amb relació als compromisos adquirits. Ens cal l'oficina de protecció dels drets lingüístics. El departament ha de superar l'estadi de paràlisi per l'anàlisi i dotar-nos d'aquest instrument defensiu, que porta més de mig any de retard mentre les denúncies es multipliquen.

Sabem que si metge i pacient no parlen la mateixa llengua, l'atenció sanitària, la relació de confiança, la salut i els drets lingüístics, en queden compromesos. Fer cursos de català als metges, encara que sigui una oferta més simbòlica que eficaç i eficient, està bé. Ho hem dit sempre, d'acord. Però, i si provem d'aportar solucions en lloc de posar pedaços? Aviat farà un any que un punt aprovat d'una moció d'Esquerra demanava considerar el català un mèrit per a l'accés al MIR. No voldríem haver d'esperar gaire més. Però una solució més definitiva seria acabar amb el districte universitari únic: garantiríem que els estudiants catalans puguin ser els metges

catalans que necessitem. Què tal si el PSC i el PSOE treuen del calaix aquesta llei, aquest projecte de llei, i l'espolsen, li treuen una mica la pols? El PSC deu saber per què ha votat sempre en contra d'aquesta mesura o per què ha votat en contra d'incentivar els plans lingüístics a les federacions i clubs esportius. Ara tindran una oportunitat d'esmena.

La moció parla també de la regularització dels estrangers. Per la via ordinària, amb un justificant d'assistència, amb escalfar una cadira un mínim de quaranta-cinc hores en un curs de català, n'hi ha ben bé prou per aconseguir un informe d'integració que ni tan sols es demana en totes les situacions administratives.

Pel que fa a la regularització extraordinària, contrastats els anuncis i les declaracions triomfals del Govern, amb l'asèpsia i fredor del BOE, s'arriba a la conclusió que l'exigència de coneixement del català és un miratge. Expliquem-nos. Les persones que s'estan regularitzant ara, d'aquí un any hauran de demanar una pròrroga i podran fer dues coses: a, aportar un contracte de treball –si no el tenen, aportar la inscripció al SOC per demostrar que estan a la recerca activa de feina–, o b, presentar un informe d'integració, que vol dir, això sí, que han hagut d'escalfar la cadira en un curs de català. O a o b. Ara com ara, doncs, ni coneixement de català, ni exigència de fer veure que se'n té. I així no avançarem.

La diagnosi del pacte exigeix un canvi de condicions i exigeix voluntat política. Volem o no volem que el català sigui realment un dels requisits a acreditar en totes i cadascuna de les casuístiques dels procediments ordinaris i extraordinaris d'autorització de residència i treball? Hi ha consens, no?, que l'exigència d'acreditació ha d'anar lligada a la garantia de condicions materials per obtenir-la. Segurament, en això sí que el Departament de Política Lingüística està fent la feina que li toca. Demanar un B1 quan es porten almenys tres anys de residència fa aixecar les celles. Hem tirat una pedra al mig de l'estany per somoure les aigües del tactisme, de la política de «qui dies passa, anys empeny».

El debat exigeix abandonar posicions supremacistes. No hi ha millor manera de considerar i acollir els nouvinguts que oferir-los i incorporar-los des de la catalanitat, des del català. És així per interès de la nació, evidentment, però ho és també per garantir a la ciutadania la plena garantia dels drets i deures sense distincions. Sense

canviar l'*statu quo*, sense cap intenció de capgirar les condicions que minoritzen la llengua, sense debat parlamentari profund, només hi ha activitat governamental, no hi ha política. La moció vol, doncs, esmenar alguns dels aspectes que les mesures del pacte ignoren o negligeixen i en què tots aquells que estimem la llengua hauríem d'arribar a acords.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Moltes gràcies, president. Conseller... Molt bon dia a tothom. Avui debatem una moció presentada pel Grup Parlamentari de Junts que ens dona l'oportunitat, una vegada més, de parlar en aquesta cambra sobre llengua i la situació del català. El català com a llengua de cohesió, d'oportunitats, d'acollida. Donada la situació complexa i delicada en què es troba, calen eines per fer que tothom que ho vulgui pugui aprendre-la i parlar-la, facilitant que se n'estengui el coneixement i n'incrementi l'ús social.

Aquesta premissa és de consens per a la majoria de parlamentaris de la cambra i és l'esperit i voluntat amb què es va elaborar el pacte nacional per la llengua, que fa just un any es va signar també per una majoria social. En aquest sentit, disposem d'un full de ruta útil que ens encamina a assolir horitzons i reptes que tenim com a país i que ben segur molts d'ells són compartits per tothom, tant pels que l'han signat com pels que no l'han signat encara.

I és així com ens trobem davant d'una moció que posa en relleu algunes de les fites que es recullen també al pacte. I entrant ja en la moció, compartim que la llengua catalana, en certs espais del domini lingüístic, pateix actuacions polítiques que busquen reduir explícitament la presència pública i institucional del català, fent retrocedir els drets lingüístics en aquests territoris, com ha pogut ser recentment en la Franja. D'aquí les dues primeres esmenes que hem introduït, perquè entenem que

concreten millor el sentit que volen tenir aquests dos primers acords i que agraïm que s'hagin acceptat.

Per altra banda, cal posar en valor que el Govern d'Espanya, en tant que signant de la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, ja vetlla per la protecció i promoció del català, posant en valor la pluralitat lingüística de l'Estat. Un exemple el tenim en la modificació del Reglament del Congrés dels Diputats, que va permetre l'ús del català, el gallec i el basc, i també amb l'impuls perquè aquestes llengües siguin oficials també a la Unió Europea.

Amb relació als punts del Reglament d'estrangeria i les pròrrogues de regularització extraordinària, creiem que cal abordar aquesta qüestió amb rigor jurídic i des del marc competencial vigent en estrangeria. La normativa estatal determina en quins supòsits és exigible l'informe d'esforç d'integració, que té en compte el coneixement del català en els criteris. En aquest context, cal tenir present que moltes d'aquestes persones es troben en situacions de vulnerabilitat i afronten processos administratius complexos. Per això, els criteris lingüístics que es plantegin han de ser realistes i assolibles. Un nivell B1, com el que vostès proposen, resulta impossible d'assolir en un any.

D'altra banda, cal desplegar els recursos necessaris per acompanyar aquestes persones i garantir-los l'accés a l'aprenentatge i l'acreditació dels coneixements requerits. I aquí el Govern del president Illa està fent una aposta clara reforçant el sistema d'ensenyament del català per a adults, ampliant-ne l'oferta formativa, especialment en els nivells inicials, i acompanyant els ajuntaments i els agents socials en la integració lingüística de les persones nouvingudes. L'anunci recent de cinquanta mil noves places va precisament en aquesta direcció de garantir l'accés universal a l'aprenentatge i l'acreditació del català.

En relació amb la proposta de passar del districte únic universitari a un model propi, cal recordar que la Generalitat no disposa de competència normativa per modificar aquest marc. Ara bé, som conscients de la preocupació que genera l'accés a determinades titulacions amb demanda molt alta, com és Medicina. Per això, el Govern ha optat per actuar allà on sí que té capacitat d'incidència, impulsant el pla

integral d'estudis de medicina de Catalunya, que permetrà incrementar un cinquanta per cent les places actuals fins al 2031.

De la mateixa manera, considerem adequat valorar el coneixement acreditat del català, així com les llengües oficials pròpies de la comunitat autònoma corresponent, com a mèrit en l'accés del sistema de formació sanitària especialitzada. Perquè, com diuen els estudis, com el que recentment s'ha donat a conèixer de la Universitat Pompeu Fabra, conèixer la llengua de la persona atesa millora la seguretat sanitària, així com es respecten els drets lingüístics de la ciutadania. En aquest punt hem arribat a l'acord i hem transaccionat el text per ajustar-lo en el marc competencial corresponent. I aquí vull agrair a la diputada Carme Renedo la bona entesa per arribar als acords.

Per altra banda, també vull dir que el PSC va votar en contra de subvencionar federacions i clubs esportius per desplegar els seus plans lingüístics, una moció que ja vam debatre recentment, perquè en aquell moment no hi havia una quantitat pressupostària definida per garantir l'execució i l'impacte real de la mesura. Nosaltres creiem que cal prioritzar les mesures realistes i desplegables en funció de la disponibilitat pressupostària, i ara, amb un escenari de pressupostos a la vista, aquesta mesura es pot desplegar amb una previsió de recursos. Per això ara sí que hi donarem suport.

I ja acabo. Finalment, pel que fa a l'oficina de protecció dels drets lingüístics, mesura recollida també al pacte, com ha explicat ja el conseller Vila en aquest mateix hemicicle, s'estan realitzant els passos perquè ben aviat estigui enllestida.

I per tot plegat, per tot l'exposat, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, atenent que s'han acceptat esmenes i que n'hem transaccionat una, podem donar suport a la majoria dels acords, però en alguns altres no. Per la qual cosa s'ha demanat votació separada.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. També per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies i bon dia. Els drets lingüístics, els drets que tenen les persones a viure, a expressar-se, a relacionar-se amb l'Administració, a estudiar, treballar o rebre serveis en la seva llengua no són un privilegi cultural; són drets civils i drets col·lectius. I pels que volem viure en català, aquests drets lingüístics tenen una dimensió molt clara de desigualtat estructural. Sobre el paper, la nostra llengua és oficial, però a la pràctica els catalanoparlants ens hem d'adaptar constantment. Per això, quan es parla de drets lingüístics, no es parla només de protegir una llengua, sinó de corregir una relació de poder desigual. I per això una política lingüística ha de buscar garantir aquest dret i, per tant, necessita una escola pública forta, oferta de cursos, presència als serveis públics, recursos culturals, eines que facilitin aquesta llengua perquè sigui necessària. Perquè, sense això, aquesta llibertat de tria acaba afavorint sempre la llengua dominant, en aquest cas l'espanyol.

Avui aquests drets clarament no estan garantits als Països Catalans i la moció planteja alguns exemples molt clars d'aquesta situació: els problemes d'atenció en català a la sanitat, la necessitat de reforçar la llengua en l'esport, especialment entre infants i joves, o les ofensives contra el català a la Franja. Els drets lingüístics no són protegir una llengua abstracta; són protegir les persones que la parlen. I per fer-los efectius calen polítiques públiques, recursos i garanties efectives. Calen institucions que protegeixin aquests drets, igual que protegeixen altres drets fonamentals.

La CUP tenim clar que amb la situació actual de crisi de la llengua no ens podem permetre cap renúncia –cap–, i per això les esmenes que hem presentat, i que parteixen d'una contradicció que per nosaltres és evident: avui el català continua absent dels principals procediments ordinaris i extraordinaris de residència o de regularització, malgrat ser la llengua oficial i la llengua pròpia del país. Es pot viure tota una vida laboral i social als Països Catalans sense que el sistema administratiu garanteixi ni normalitzi l'accés a la llengua pròpia del país.

Nosaltres tenim claríssim que el català ha de formar part dels itineraris ordinaris i extraordinaris d'acollida i d'inclusió. Per nosaltres la llengua és central. I ho proclamem no com una identitat nacional, o no només, sinó també des de la nostra identitat de classe. Perquè la CUP tenim clar que la classe treballadora catalana és multicultural i és plurilingüe, però aspirem a que la llengua comuna i compartida per tota aquesta classe treballadora sigui el català. Necessitem una classe treballadora forta i cohesionada, i una llengua que ens identifiqui com a classe treballadora catalana és el catalitzador per a aquesta cohesió.

I això exigeix eines polítiques reals: reclamar competències, construir un model català d'acollida lingüística que entengui la llengua com una eina de lluita de classes, d'emancipació, d'accés a drets i de construcció col·lectiva del país. I, sí, aprendre el català és un dret. I, sí, també hauria de ser una obligació. Però també cal que sigui materialment possible. Si exigim esforços d'integració lingüística, l'Administració ha de garantir les condicions materials de vida que permetin aquest aprenentatge. I les dues realitats van indissolublement unides. Per això, defensem que qualsevol política lingüística vinculada a l'estrangeria ha d'anar acompanyada de justícia social i de recursos públics: cursos gratuïts suficients, aprenentatge del català dintre de la jornada laboral, suport econòmic, ajuts de conciliació i de transport, programes públics de mentoria, parelles lingüístiques, incentius perquè les empreses facilitin formació lingüística i garanties perquè ningú quedi exclòs de l'aprenentatge del català per motius econòmics o socials.

Volem una llengua forta, perquè volem una nació forta. I que el català sigui una llengua necessària també passa per garantir les condicions materials perquè tothom el pugui viure, aprendre i compartir.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Ah, ja està en marxa, vicepresidenta, el temps; gràcies. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... De nou, vicepresidenta, gràcies. Representants, també, de les entitats en defensa de la llengua catalana, gràcies també per assistir a aquesta sessió plenària.

Per nosaltres –i ja ho hem dit–, el català és l'eix vertebrador de la nació. Per tant, la defensa de la llengua és una qüestió prioritària i que, en tant que catalans i catalanes, hauríem de tenir en el primer ordre de les nostres prioritats. A partir d'aquí, a partir d'aquesta base, nosaltres vam negociar amb el Govern un acord de pressupostos on alguns d'aquests elements que vostès plantegen els hem recollit.

De fet, partint també de la base de la moció que va presentar la meua companya Marta Vilalta en les darreres sessions plenàries respecte al català i l'esport, doncs hem negociat les dotacions pressupostàries necessàries perquè aquella moció sigui possible i que, per tant, tots aquells punts que estaven recollits en aquella moció siguin possibles. I per què és tan important el català en l'esport? Perquè és un dels principals eixos vertebradors de la nostra societat, l'esport. I, per tant, doncs, aquest és un element que nosaltres hem posat en primera instància i que també està reflectit en aquest acord de pressupostos.

Una altra qüestió que també és cabdal: el català en l'àmbit infantil i juvenil en tot l'àmbit de les relacions socials. És imprescindible, en tot l'àmbit de les xarxes socials, la creació de continguts digitals que siguin en català i, per tant, que el català sigui el vertebrador precisament d'aquests continguts a Catalunya i a tot el domini lingüístic, però també que el català acabi sent la peça essencial i principal d'ús i, per tant, vehicular a les xarxes socials.

I això és tan necessari com que també sigui vehicular en les entitats esportives, a les federacions esportives, en tot l'àmbit de l'esport; també quan es practica esport en els gimnasos. I, per tant, destinar-hi recursos. Doncs Esquerra Republicana, aquests dos elements tan importants per a l'ús social del català els hem incorporat en aquest pacte, en aquest acord de pressupostos.

I després hi ha l'element de la salut; un altre dels pilars fonamentals de l'estat del benestar, la salut. I, per tant, també, que el català sigui llengua vehicular en els centres de salut del nostre país. I per fer-ho, cal que els professionals de la salut tinguin

coneixement de la llengua i puguin acreditar el coneixement lingüístic necessari per tal de garantir els drets lingüístics dels catalans i les catalanes i, per tant, abordar-ho en un pla específic per tal de que un dels principals problemes que tenim ara mateix en el sistema, que és la manca de facultatius i de professionals, vagi lligat també al requeriment de que aquests facultatius o professionals coneguin la llengua catalana. I en això –aquí hi estem d'acord– tenim un problema amb l'Estat i tenim un problema amb el districte únic en l'àmbit de salut.

Per tant, com ja també des d'Esquerra Republicana hem presentat iniciatives i la diputada Renedo també ho ha exposat en la seva intervenció inicial, doncs, els MIR han de tenir el català com a mèrit per tal de que li donin valor a l'ús. I, d'altra banda, reservar places en les facultats catalanes de Medicina per aconseguir que precisament siguin els estudiants que surtin dels instituts catalans qui tinguin aquesta prioritització. I per què s'ha de fer així? Perquè al ser districte únic poden venir estudiants d'arreu de l'Estat i això acaba perjudicant que al final aquelles places les ocupem els estudiants catalans i catalanes amb coneixement de la llengua.

Per tant, aquí hem obert també –i també forma part de l'acord de pressupostos al qual hem arribat aquesta setmana– d'iniciar un grup de treball, crear un grup de treball específic per resoldre aquesta qüestió. I ha de ser de caràcter..., ha de ser de forma molt ràpida. Perquè, entre d'altres qüestions, aquí hi ha dos elements a tenir en compte: si situem el requisit lingüístic a l'inici i, per tant, a l'accés a la universitat, o si situem el requisit lingüístic a la sortida i, per tant, a l'obtenció del títol. I això és rellevant i cal el blindatge jurídic determinant per aconseguir que això prosperi. I l'arrelament. Seran els dos únics punts on Esquerra Republicana no donarà suport.

I per què no hi donarà suport? Perquè, igual que s'ha exposat anteriorment, amb les qüestions d'arrelament hi ha els drets fonamentals de la persona, i aquests drets fonamentals de la persona també van lligats als drets fonamentals a nivell de l'ús del català, però alhora també amb la justícia social. I, per tant, cal dotar de recursos necessaris perquè l'oferta s'ajusti a la demanda. Hi ha una alta demanda. Si nosaltres exigim un nivell de català que sabem ara mateix que no podem assegurar i que, per tant, no es podria acreditar, el que estem fent és perjudicar precisament aquestes persones i estem alimentant un discurs (*sona el senyal acústic que indica que s'ha*

exhaurit el temps d'intervenció) el qual –ja acabo, vicepresidenta– crec que hem de combatre amb totes les nostres forces i amb tota la nostra contundència, que és el discurs que volen situar alguns de que el català no és necessari. No, el català és imprescindible i, per tant, el català s'ha d'acreditar en l'arrelament. Però, per fer-ho, també hem de garantir l'accés als cursos, l'accés a la formació, l'accés a l'acreditació i que, per tant, no sigui en cap cas un bloqueig també perquè aquestes persones puguin continuar al nostre país i puguin també demostrar aquest arrelament.

Per tant, això ho hem de conjugar i és imprescindible que així sigui. Malauradament, si no hi haguessin els nivells situats com els ha situat en la seva moció, nosaltres podríem haver donat suport a aquesta proposta. A l'haver-hi els nivells, això impedeix que nosaltres puguem donar-hi suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Bien, esta moción de Junts es una estafa. Es un intento de trampa para utilizar el catalán como un escudo del desastre absoluto que ellos mismos han provocado.

Los puntos 4 y 5 dicen de exigir el nivel B1 de catalán para conseguir los papeles y el A2 para las prórrogas. Y es que a ustedes, a Junts, les da exactamente igual que Cataluña se llene de gente que no comparte nuestros valores, les da igual que lleguen personas que no vienen a contribuir, sino a beneficiarse de un sistema de ayudas ya desbordado. Si hablan catalán, para ustedes ya es buen catalán, aunque desprecien nuestras leyes, aunque no respeten la igualdad entre mujeres y aunque no tengan la más mínima intención de contribuir al sistema. Prefieren una Cataluña insegura y que pierda todos nuestros valores, pero que sea una Cataluña *catalanoparlant*. Para eso ha quedado Junts. Han comprado el marco mental de la izquierda y sus políticas de fomento de la inmigración ilegal. Y eso es un insulto directo a los miles de inmigrantes

legales que llevan años aquí esperando honestamente, cumpliendo la ley y pagando todos sus impuestos y tasas.

El Gobierno de Sánchez ya nos ha avisado que de quinientos mil nada, que serán setecientos u ochocientos mil o, al final, los que hagan falta. Y eso es escandaloso, porque mientras miles de españoles esperan una cita médica o una prestación para la dependencia sin que las administraciones dediquen ni un solo euro extra, para la regularización han puesto en marcha toda multitud de recursos extra: refuerzo de oficinas para atenderles, nuevos trámites exprés, funcionarios exclusivos para ellos, ONGs recibiendo millones de euros para ayudarles y... Vamos, miles de euros públicos movilizados solo para ellos y en tiempo récord.

Incluso han dado la orden a prisiones para que los extranjeros que están en prisión puedan acogerse a la regularización. Un plan genial ese de dar todos los derechos a aquellos que han venido a nuestro país a delinquir. Pero es que en Barcelona incluso llegaron a instalar, el ayuntamiento, fuentes de agua en las colas para que no les falte de nada a aquellas personas que están haciendo colas allí mientras vienen a la regularización. Es decir, agua fresquita en las colas, pero una abuela que tiene que esperar cuatro horas en urgencias que se compre el agua en la máquina expendedora. Ese es su modelo de país.

En definitiva, para los ilegales, todos los recursos del mundo, pero, para los nacionales que llevan toda la vida levantando esta tierra, que les den por saco. Así de claro. Y luego se preguntan por qué la gente está harta. Porqué nuestros jóvenes no se pueden emancipar, las familias no llegan a final de mes y los barrios cada vez son más inseguros, pero el Gobierno dedica su prioridad a regularizar de golpe a cientos de miles de inmigrantes ilegales.

Y ya sé, es evidente que me van a decir que soy racista, turbofascista o lo que quieran, pero la verdad es que no; la verdad es que lo malo no es decir que queremos aquí gente que haya venido a cumplir y entrar de forma ilegal, lo malo es destinar la pasta de los impuestos de la gente que cumple a aquellos que no cumplen y que han venido aquí de forma ilegal.

Porque me van a seguir negando el problema que supone la inmigración ilegal y masiva, pero mientras ustedes miran para otro lado, nuestros barrios cada vez se van

más a pique. Miren, y si se lo digo, yo soy facha, pero les voy a decir los datos de los Mossos d'Esquadra que se publicaron hace unas semanas: el ochenta y cuatro por ciento de los detenidos por robos, el setenta y tres por ciento de los detenidos por robos con violencia, el sesenta y cinco por ciento de los detenidos por tráfico de drogas, el sesenta y tres por ciento de los detenidos por robos con fuerza en vehículos y el sesenta y uno por ciento de los detenidos por agresiones sexuales son extranjeros. ¿Cómo lo van a hacer para intentar que la gente trague con que los datos también son fascistas?

Ayer la *consellera* Parlon decía que hoy Cataluña es más segura que nunca. Y la verdad es que yo no sé en qué mundo vive la *consellera* Parlon. Pero la realidad es que los catalanes están hartos de vivir con miedo: el que venga aquí a trabajar, a cumplir las leyes y adaptarse es bienvenido, pero el que venga a delinquir y a romper nuestra convivencia tiene que ser expulsado de inmediato. Ustedes, Junts, se han entregado a la izquierda más radical del Gobierno de España, y ahora vienen aquí a fingir que la identidad catalana está en peligro simplemente por sus políticas en materia de idioma; eso es ridículo. Y, por si fuera poco, ahora pretenden gastar 5 millones de euros en poner comisarios lingüísticos a los niños en los vestuarios de los clubes deportivos, 5 millones para espiar en qué idioma hablan los chavales mientras entrenen a fútbol.

Señores de Junts, despierten; despierten, porque ustedes son cómplices de todas las políticas del desastre del Gobierno de España. No vamos a ser cómplices, nosotros, de su farsa; no vamos a avalar una moción que utiliza nuestra lengua como maquillaje para tapar el desastre de la seguridad que ustedes mismos promueven. Y es por eso por lo que vamos a votar en contra de toda su moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

És el torn, ara, del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gràcies, vicepresidenta. Senyor conseller, senyors diputats, molt bon dia. Bien, la única ofensiva política y judicial que existe en Cataluña es la que ejerce el Gobierno del Partido Socialista, con la connivencia de Esquerra Republicana y de los Comuns y el aplauso vehemente de Junts, contra todos aquellos catalanes que, libremente y según, siguiendo, en virtud –díganlo como quieran– de la realidad sociolingüística, histórica y cultural de Cataluña, quieren ejercer su derecho de usar el castellano en los medios de comunicación públicos, en la Administración, en la escuela y en el comercio. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, el negacionismo lingüístico de Junts que supura su moción acaba de ser señalado recientemente por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, que ordena la ejecución de la sentencia que anula algunos puntos, parcialmente..., el Decret 91/2024, de règim lingüístic del sistema educatiu escolar. Y este auto del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña reconoce que el actual modelo lingüístico del sistema educativo catalán es ilegal. Los artículos anulados por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña dicen que se impedía, en el sistema educativo catalán, que el castellano fuera –como pasa hoy en día, por desgracia, porque aún no se ha ejecutado esa sentencia– también lengua vehicular, igual que lo tiene que ser el catalán, y que quedara relegado a situaciones, pues, de mera comparsa el uso del castellano en la escuela.

Además, reiteradamente, el Tribunal Constitucional y el Tribunal Supremo confirman que el actual modelo educativo catalán vulnera los artículos 3, 14 y 27 de la Constitución, porque atenta contra la cooficialidad de las lenguas y el principio fundamental de no segregación por razón de la lengua. Pero el otro día, la semana pasada, el señor Vila, en la comisión, nos dijo que él no iba a cumplir esa sentencia, que todo seguiría igual. Es decir, nos está diciendo que él y *el Govern* al que representa se creen por encima de la ley, están en contra de la separación de poderes, que es la base fundamental de un estado de derecho (*aplaudiments*) y que, por lo tanto, él y *el Govern*, o los miembros del *Govern* que él representa son ciudadanos de primera y todos los demás mortales, el resto de los catalanes, incluso la gente normal y corriente, esos son de tercera categoría.

Bien, además, hacen alusión en su moción a la Carta europea de las lenguas regionales o minoritarias, pero lo hacen diciendo una milonga espectacular, porque dicen, solo –qué torticeros–: «No, la carta reconoce el derecho de los padres a elegir el catalán como lengua vehicular.» Muy bien, pero esconden que la misma carta, en la parte III, artículo 8, dice que los padres también tienen el derecho de exigir el uso del castellano como lengua vehicular en el sistema educativo catalán. Por lo tanto – por lo tanto–, también internacionalmente, ese Decret 91/2024 está totalmente deslegitimado.

Y cómo les ha escocido, ¿eh?, señores de Junts, cómo les ha escocido que VOX haya conseguido frenar en Aragón esas ansias voraces expansionistas de su separatismo supremacista (*aplaudiments*), ¿verdad? Bien, pero no se preocupen, no lloren, no lloren, porque ya la Generalitat tendrá algún subterfugio para crear un nuevo chiringuito que lleve a cabo –con el dinero de todos los catalanes, eso sí– esa obra de ingeniería social de expansionismo de su supremacismo catalanista separatista.

Bien, y ya acabo, con dos comentarios. Dicen ustedes en la moción que el deporte catalán necesita financiación. Muy bien, y es verdad. Pues, oigan, ayuden a los deportistas, ayuden a las federaciones, pero no con el chantaje de la lengua, por favor. Y, finalmente, claro, los alumnos catalanes, por desgracia –por desgracia–, son los peores, o de los peores de toda España en el nivel de comprensión lectora, ciencias y matemáticas. Por desgracia también, el nivel de exigencia de las PAU, de las pruebas de selectividad, es muy precario, es muy deficiente. Una mínima comparación de todos los que hemos estado pasando pruebas de selectividad de las de aquí con las del resto de España lo corrobora y lo atestigua rápidamente. ¡Y a ustedes no se les ocurre la más brillante idea que establecer un distrito único universitario! ¡Anda!, eso sí que ya es no tener vergüenza ninguna. Igualar por abajo, ¿eh?, para no reconocer y para blanquear el desastre del *model d'escola catalana*.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades... Abans d'entrar en matèria amb la moció de Junts, aclarir-li al diputat del PP que, per exemple, per a la copa Amèrica va haver-hi trenta punts d'aigua gratuïts a tot el recinte de la copa Amèrica, i sembla que no li preocupava tant que es malgastessin diners públics per alimentar els turistes que venien a la copa Amèrica. Potser el que li preocupa és el color de les persones que passen set, més aviat, que el malbaratament d'aigua.

I entrant una mica en la matèria de la moció, nosaltres donarem suport a la majoria dels punts de la moció. És habitual que tinguem mocions de Junts per Catalunya parlant de la necessitat de polítiques de foment del català, de l'ús del català, de reconeixement del català com a llengua pròpia de Catalunya. També és veritat que normalment utilitzen aquestes mocions per qüestionar el pacte nacional per la llengua, del qual tot just fa un any. Encara no se'ns ha fet el retorn, que esperem fer properament, aquests dies, de quins han estat els resultats de la implementació d'aquest primer any de pacte nacional per la llengua.

També és veritat que, dels quaranta-sis anys que hem tingut governs a Catalunya, des del 1980, Junts per Catalunya i els seus predecessors, Convergència i Unió, han estat trenta-tres anys en el Govern –alguna responsabilitat també deuen tenir en la situació del català ara mateix–, i que, a més a més, del 2010 al 2018 van ser vostès els que van tenir la presidència de la Generalitat de Catalunya, van tenir les conselleries de Cultura, van tenir les competències en política lingüística, i no va haver-hi cap mena de pacte nacional per la llengua en tot aquest període. Potser hauria estat bé que, ja que tenien les eines i tenien el Govern, haguessin impulsat vostès el pacte nacional que creien que calia i que ara continuen demanant.

Jo sí que voldria entrar, efectivament, sobretot en els punts 4 i 5, no?, en el tema dels requisits i els nivells que haurien de certificar i acreditar les persones que han de fer un procés de regularització, sigui el procés extraordinari, sigui el procés de regularització més ordinària. És evident que el català és necessari per tenir arrelament a Catalunya –és evident–, però no perquè hagi de ser una obligació fer un examen, sinó perquè és molt difícil que tinguis una vida digna i oportunitats en un país al qual vas si no aprens la llengua –és molt difícil. També és veritat que tenir accés al català

i als cursos de formació és un dret que tenen les persones que viuen a Catalunya, totes les persones que viuen a Catalunya, també aquelles que venen de fora.

Però no només aquelles que necessiten fer un procés de regularització perquè tenen una situació irregular administrativa, sinó també totes, també els que venen d'Itàlia, els que venen de França, els que venen d'Alemanya, els que omplen els nostres carrers i les nostres cafeteries de cafès d'especialitats, *brunchs* i apugen els preus del lloguer. Per a aquests no veiem mesures. Suposo que si ja tens la residència i ja pots treballar aquí no calen mesures perquè hagi d'aprendre el català. A aquests ens està bé que en realitat puguin adreçar-se en anglès a demanar el seu caputxino, moca, *frappé* o el que sigui que prenguin. Només volem demanar aquests requisits a les persones que estan en una situació de vulnerabilitat i que han d'acreditar-se i que han de fer tot un tràmit de regularització per poder tenir accés a un contracte de treball i per poder tenir accés a un habitatge, per exemple. Com l'Abdou, que el van deportar aquesta setmana, una de les persones desnonades pel senyor Albiol el mes de desembre, en plena onada de fred i de pluges a Badalona, i al qual van expulsar quan estava anant a la comissaria, perquè el van detenir enmig del tràmit de la seva regularització. A aquestes persones sí que els hi volem demanar que acreditin uns nivells que són inassumibles.

I són inassumibles, i l'hi explicaré per què. Jo he parlat amb gent del Consorci per a la Normalització Lingüística. Llavors, el que em diuen és que per fer un curs d'A1, per acreditar un curs d'A1, són uns sis mesos de curs; per fer el d'A2 és un any, aproximadament, el que triga el curs per accedir a l'examen i poder tenir l'A2 de català. I els hi estem demanant que persones que en un any hauran de fer la renovació tinguin el nivell que normalment requereix un any i mig; en un any, a les persones com l'Abdou, que estan en una situació, en la majoria de casos, de molta precarietat. No és veritat que amb tres anys de residència estiguin demanant vostès el B1. Per poder demanar la residència s'ha d'estar dos anys vivint aquí, malvivint aquí, perquè com que no es té la situació de residència acreditada, doncs no et donen feina, no pots anar a viure a..., no pots llogar un pis. Els hi estem demanant, a persones que han d'estar dos anys aquí vivint per poder demanar i tenir un contracte de treball i poder tenir també l'informe d'arrelament, que facin tres anys de cursos de català, perquè per tenir el B1 són, mínim, dos anys i mig. I això és el que els hi estem demanant.

El català no pot servir com a excusa per donar suport al fet que Junts no vol que hi hagi aquesta regularització extraordinària i vol posar-hi problemes. Com quan demanem que necessitin demostrar deu anys per accedir a habitatges de protecció oficial a Sant Cugat o com quan surt l'alcalde de Figueres a dir que aquesta regularització no és bona per al país. I també resulta curiosa la contradicció de que, llavors, condemnem i rebutgem el que està passant a l'Aragó amb la llengua, a la Franja, de resultes de l'acord de govern entre el Partit Popular i VOX, però després, a Madrid, no tenen cap mena de problema de votar moltes mesures amb el Partit Popular i VOX. Potser que siguin una miqueta coherents. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Diputats... És el torn, ara, del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Diuen els experts que aquelles llengües autòctones parlades per menys del trenta per cent dels habitants del territori original estan destinades a desaparèixer. El català s'endinsa, doncs, en una etapa de no retorn que difícilment podrà superar sense mesures institucionals dràstiques de protecció i blindatge. La pregunta és si el Govern actual està disposat a adoptar aquestes mesures. I la resposta es fa evident quan constates que qui governa la Generalitat és qui defensa la submissió, la tercermundització i la substitució cultural i demogràfica del nostre poble. Mentre ens governi qui aplaudeix l'«A por ellos» i les fronteres obertes, el català no tindrà cap opció de sobreviure.

Segles i segles sotmesos a les lleis de Castella, que ens va imposar per dret de conquesta la seva llengua, que va prohibir i perseguir la nostra, que va escorxar i esquarterar els nostres herois com si fossin bèsties, requisant escopetes i ganivets dels masos per impedir revoltes, i Catalunya no havia vist perillar la seva continuïtat històrica com la veu perillar avui sota pretesa democràcia. Per què? Com és possible que no aconseguissin desnaturalitzar-nos a trets i, en canvi, la nostra identitat es vegi amenaçada ara?

La resposta és clara: fa segles, més del noranta-cinc per cent de la població del país era catalanoparlant. No van aconseguir obligar-nos a ser el que no érem, ni per decret ni a canonades. Catalunya es va mantenir catalana sense que els seus enemics tinguessin prou bales ni tribunals per descatalanitzar-la. Avui és diferent. Espanya ha trobat en la immigració massiva i invasiva una forma ràpida, barata i efectiva de diluir i extingir el nostre poble.

I què fa Junts? No oposar-se frontalment a les regularitzacions massives, no, es conforma a demanar que a la lletra petita hi hagi un epígraf sol·licitant el coneixement del català per renovar el permís de residència. Com si conèixer el català fos sinònim d'emprar-lo o de donar-li oxigen.

Segons dades oficials, el vuitanta per cent de la població el sap parlar. Una dada que els il·lusos perceben com a optimista, obviant que la realitat dels carrers i patis del país no s'adiu amb aquest percentatge. La realitat és que només una minoria el fa servir, i la supervivència d'una llengua depèn de l'ús, no del coneixement. Si el català no és imprescindible per viure i desenvolupar-se a casa nostra, deixarà de ser atractiu i visible, situant-se més a prop del llatí que de cap llengua viva.

No volem renovar permisos de residència, senyors de Junts. El que volem és foragitar aquesta immigració procedent de cultures i de religions oposades a la nostra que amenacen d'arrabassar-nos el domini cultural, lingüístic, ètic i demogràfic. El que volem és recuperar la natalitat autòctona i deixar de subvencionar les famílies nombroses de contracomunitats que no creuen en les lleis civils ni en el marc de drets i llibertats que se'n deriven.

Volem preservar la nostra identitat, donar-li l'oportunitat de refer-se, de reviscolar, de guanyar pistonada. I això no es fa amb regularitzacions massives ni amb cursos de català o de drets humans patrocïnats pel senyor Colomines, es fa recuperant les fronteres i tancant-les. Si volem salvar els nostres fills i nets d'això que ve, només hi ha una fórmula: restituir l'estat català i defensar-lo.

S'hi veuen amb cor o els hi tornaran a flaquejar les cames?

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, Imma Ferret del PSC, per la cordialitat, per la precisió de les esmenes i per acceptar-hi la transacció proposada.

Escudar-se en que hi ha coses que són competència Gencat i que són competència de l'Estat, quan hi ha el mateix Govern en els dos llocs, és una mica trampós. Segurament, en la propera legislatura espanyola ho veuran diferent en aquest Parlament.

A veure, senyors d'Esquerra, segurament estem d'acord, o podem estar-hi, en el gruix de les coses més importants en temes de llengua. Hem dit o no que l'exigència d'un nivell lingüístic ha d'anar de la mà de totes les facilitats que està creant el Departament de Política Lingüística? Hem de donar totes les eines. Sorpren aquest discurs sobre drets fonamentals, com si dotar els qui arriben d'eines per aprendre el coneixement de la llengua, que és la condició *sine qua non* per arrelar, fos una mancança o posés en perill aquests drets. A mi em sobta. Per què no van fer esmenes? Per què no se'n pot parlar? És més fàcil fer-ho així? A mi aquestes coses em sobten.

VOX, PP, amb lo que explicarem després en la moció del PP ja quedarà tot explicat.

Als Comuns: no he votat en ma vida Convergència. Ara no sé si ho hauria de dir, però he votat moltes més vegades Iniciativa. Convergència mai, diguéssim. O sigui, ja sé que els hi és molt més còmode, eh?, però el retrovisor a mi em rellisca força, perquè no m'hi sento gens implicada.

Només miri una cosa, la primera frase del pacte nacional per la llengua. La primera frase diu: «Des dels inicis de la dècada que comença l'any 2020» –20, fa cinc anys que aquest senyor té responsabilitats en política lingüística–, «la situació del català ha tornat a ser un motiu...», eh? Després del..., vull dir que no hem estat tot el dia, ens confiàvem de que la cosa estava bé.

Als de la CUP només dir-los una coseta: que tenim tants actors i agents que juguen contra la llengua, que hauria de ser possible que ens poséssim d'acord.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el tracte a les llengües oficials en les polítiques del Govern

302-00251/15

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el tracte de les llengües oficials en les polítiques del Govern; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades. Avui portem a aquesta cambra una moció que parteix d'una constatació molt simple: les polítiques lingüístiques del nacionalisme han fracassat, i han fracassat en allò més important, el seu propi objectiu. Perquè després de dècades d'imposició, de sancions, de decrets, de propaganda institucional i d'utilització política de la llengua, el català no és més fort, és més feble.

I això és responsabilitat dels qui han governat Catalunya durant els últims quaranta anys, de Convergència o Junts, d'Esquerra, i ara també del Partit Socialista de Salvador Illa. Perquè aquí ja no cola allò de que el Partit Socialista de Catalunya era el fre al nacionalisme. No, el Partit Socialista s'ha convertit en la seva nova coartada amable, en la seva versió moderada i de to pausat. Però, darrere de l'embolcall, les polítiques són exactament les mateixes i aquests dies n'hem tingut una prova perfecta: el senyor Illa ha anunciat que exigirà als ajuntaments que prioritzin la contractació d'empreses que etiquetin en català.

Fixin-se quina meravella! Sembla que la prioritat nacional només és feixista quan s'escriu en castellà. Quan es fa en nom del català aleshores resulta moderna, progressista i europeista. Curiosa evolució ideològica del nou «mirlo» blanc del nacionalisme català, Salvador Illa. Sembla que aquesta sigui la penitència que s'ha imposat el president per redimir-se del pecat imperdonable d'haver visitat una fira d'oli

a Sabadell. És clar, a la Catalunya del nacionalisme pots pactar amb separatistes, pots blanquejar el relat identitari, pots assumir el seu marc mental, però com et facis una foto amb oli andalús, has de purgar els pecats obligant a etiquetar en català. Aquest és el nivell.

I, mentrestant, vostès continuen sense entendre allò essencial: una llengua no se salva a cop de decret, una llengua no viu perquè l'Administració amenaci; una llengua viu quan la gent la vol parlar. I aquí és on vostès han fracassat estrepitosament, perquè han convertit el català, que hauria de ser patrimoni de tots, en una eina ideològica d'uns quants. L'han utilitzat per dividir, per assenyalar i per imposar una determinada manera de ser català. I el resultat és devastador: molts joves ja no perceben el català com una llengua de trobada, sinó com una llengua associada a la bronca política, a la burocràcia i a la imposició. I això, diputats, sí que és un problema greu per al futur del català. Perquè les llengües prosperen quan sedueixen, no quan intimiden.

La nostra moció planteja una cosa profundament raonable: passar de la imposició a la convivència. Defensar el català, sí, però sense convertir el castellà en una llengua sospitosa dins de Catalunya. Perquè el castellà també és llengua de Catalunya, perquè milions de catalans viuen, treballen, senten i somien en castellà, i perquè la convivència lingüística mai ha estat el problema de Catalunya. El problema ha estat el fanatisme identitari dels qui no suporten la Catalunya real. I la Catalunya real és bilingüe, senyors. Els molesta sentir-ho, però és així. Catalunya no necessita una política lingüística de trinxera, necessita una política lingüística de concòrdia. Per això plantegem un nou pacte lingüístic basat en la llibertat, en la neutralitat institucional i en el respecte a tots els ciutadans. *(Alguns aplaudiments.)*

Nosaltres no ens quedem amb el rebuig, nosaltres ens quedem i apostem per una nova etapa de llibertat. I sí, diputats i diputades, també parlem d'educació. Perquè ja n'hi ha prou que la llibertat de les famílies sigui sacrificada en l'altar ideològic del nacionalisme. Ja n'hi ha prou d'incomplir sentències judicials. Ja n'hi ha prou d'utilitzar l'escola com un laboratori d'enginyeria identitària. Nosaltres defensem el català i el castellà, que siguin llengües vehiculars, les dues, amb tota naturalitat. Perquè educar no és adoctrinar.

Diputats i diputades, el que plantejem avui és, en realitat, força simple: que el català deixi de ser patrimoni del nacionalisme i que torni a ser patrimoni de tothom, que deixem enrere les multes lingüístiques, la fiscalització permanent, les polítiques coercitives i l'obsessió identitària i que comencem a construir una Catalunya on ningú hagi de justificar-se per parlar una llengua oficial o una altra. Perquè la Catalunya real no necessita comissaris lingüístics, necessita convivència, necessita llibertat i necessita sentit comú.

I acabo. Durant anys ens van dir que qüestionar aquest model era atacar el català. I no, precisament perquè respectem i estimem el català, volem salvar-lo del sectarisme polític, volem salvar-lo de vostès, perquè vostès l'han convertit en un instrument de confrontació. Nosaltres el volem retornar a la ciutadania. Vostès l'han volgut imposar i nosaltres volem que la gent el vulgui.

I aquesta és la gran diferència entre vostès i nosaltres. Perquè les llengües sobreviuen quan uneixen la societat, no quan s'utilitzen per dividir-la.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. No hi ha cap esmena presentada. Per tant, obrim directament el torn perquè els grups parlamentaris s'hi puguin posicionar. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. No hem fet esmena, senyor Fernández. Li he de dir que hi ha hagut moments en la meua vida en què m'ha semblat possible que el PP català posés distància amb el seu partit matriu i adoptés posicions d'una dreta moderna, dialogant, racional i moderada. Possiblement, amb el nacionalisme espanyol que porten a la motxilla, que és tan essencialista i tan excloent, amb aquest metanacionalisme d'aquesta gent tan ufana i tan superba, això no és possible.

La moció que presenten és un cant al bilingüisme. Perquè el bilingüisme, ho sabem tots, és una font de riquesa i de prosperitat. Perquè els catalans som els responsables de l'anomenat «bilingüisme cordial». Perquè suposo que bilingüisme feliç ja hagués

sigut passar-se de frenada, no? Perquè és nostra la responsabilitat de fomentar la convivència lingüística i l'amistat civil. Perquè som nosaltres, els catalans, els qui posem en perill tot aquest clima de convivència per la tossuderia de voler viure en català a casa nostra.

Pretenen –ho ha demanat– que justifiquem aquí la llengua i la cultura catalanes? No ho faré. Explicaré la posició del Grup Parlamentari de Junts amb unes paraules que no són meves, són les paraules de l'enyorat Carles Capdevila.

Diu: «Desconfiaré sempre de qui no respecti la meva llengua. Perquè, en fer-ho, demostra que no em respecta a mi, i alhora que no respecta un bé cultural essencial. Desconfiaré sempre de qui no trobi normal el seu ús institucional i simbòlic, perquè no troba normal la meva realitat cultural i perquè a sobre es pensa que té dret a decidir què és la normalitat, i curiosament la normalitat és ell, i no jo. Desconfiaré sempre de qui digui que el meu problema no és real, perquè em menysté a mi i perquè es creu amb el poder de decidir què és real, i casualment també ho és ell, i no jo. Desconfiaré sempre de qui digui que les llengües són per entendre'ns i no per crear problemes i faci servir aquest argument per crear problemes amb les llengües. Desconfiaré sempre de qui manipuli realitats deliberadament i gosi acusar llengües perseguides de ser les perseguidores. Desconfiaré sempre de qui vegi com a despesa innecessària la promoció de la meva llengua i com a inversió imprescindible la promoció de la seva. Desconfiaré sempre de qui vulgui acomplexar-me perquè parlo amb naturalitat la llengua dels meus pares. Desconfiaré sempre de qui em negui la llengua, perquè em sento compromès amb els que l'han salvada perquè jo la pugui ensenyar als meus fills. I procuraré enfadar-me poc, només el que jo trobi normal i davant d'amenaques que jo consideri reals. I sempre, però sempre, plantaré cara.»

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president. Miri, els he de confessar que ens hem mirat la moció amb bona voluntat, perquè la llengua ha de ser una qüestió de consens, però presenten una moció de la qual només se'n pot salvar la primera línia. Diu: «El Parlament reafirma la convicció que el català és un actiu principalíssim...», i a partir d'aquí, ja, res més. Perquè fan una proposta plena de premisses falses, de fal·làcies i de contradiccions que serveixen per abonar el seu relat d'una dimensió paral·lela en la qual el castellà és discriminat a Catalunya, cosa que faria riure si no fos tan important.

Anem a pams i repassem-ho. A la moció parlen d'«imposició coercitiva de català». Volen parlar d'imposicions? Suposo que vostès són més del parer del rei emèrit, el rei Juan Carlos, que ara fa vint-i-cinc anys va dir aquella frase tan cèlebre de: «Nunca fue nuestra lengua de imposición, sino de encuentro. A nadie se le obligó nunca a hablar en castellano.» Ja. La realitat, però, ens demostra, el contrari al llarg de la història: el Decret de Nova Planta va abolir les institucions catalanes i va prohibir la llengua catalana amb allò de que «se consiga el efecto sin que se note el cuidado», substituint-lo pel castellà. La dictadura de Primo de Rivera va arraconar novament el català a nivell oficial i va desfermar una persecució contra qualsevol expressió de catalanitat. I per imposició podem parlar de la que es va produir de forma brutal durant el franquisme, amb una repressió global i també, és clar, una repressió lingüística contra el català.

Si hi ha hagut una llengua que s'ha imposat per la força, aquesta ha estat el castellà. Aquí a Catalunya, i arreu. I massa vegades i encara de forma vigent, hem de constatar una catalanofòbia malaltissa. I malgrat tot, persistim i resistim.

A la moció parlen també de que les polítiques lingüístiques s'han de caracteritzar pel respecte. Perfecte: respecte. Saben qui no respecta el català? Sí: vostès. Efectivament, a l'acord del Govern de l'Aragó entre PP i VOX parlen d'eliminar el català a la Franja i, de forma literal, subscriuen la voluntat d'«alliberar Aragó de la imposició del català». Quin cinisme! Volen salvar el català, ens deia ara a la intervenció. Com? Eliminant-lo? Traient-lo dels acords? El que caldria és alliberar el català de les urpes del PP i de VOX. Malauradament, aquest respecte que prediquen no el practiquen on governen. Ho vèiem ara a l'Aragó, però ho hem vist també, desgraciadament, al País Valencià i a les Illes.

A la moció parlen de més coses. Diuen que hi ha d'haver un marc de drets lingüístics per a tots els ciutadans. Parlem de drets lingüístics. Més de tres mil queixes, el 2025, per discriminació lingüística a Catalunya, en les quals la llengua discriminada –oh, sí, sorpresa– és el català. Estem parlant de vuit denúncies al dia, segons les dades registrades per Plataforma per la Llengua. I, segons el CEO de Catalunya de l'any passat, la llengua és la principal causa de discriminació al nostre país. D'això no en parlen a la moció. En canvi, sí que afegeixen que caldria un «bilingüisme cordial». Anem a veure. Els sembla cordial anar al metge i que no t'atengui en català? No poder treure's el carnet de conduir en català? No poder-se defensar judicialment en català? No poder fer-se el passaport i tots els tràmits en català? Demanar un cafè amb llet en qualsevol cafeteria i que no t'entenguin? O no poder mirar la sèrie de moda doblada en català? Per posar alguns exemples, i podríem seguir; exemples que vostès deuen pensar que són cordialitat.

A la moció diuen que cal un nou marc normatiu a l'escola. Mirin, el que cal és que respectin el marc normatiu que hi ha i que deixin d'amenaçar-lo i fer denúncies i defensar les seves fal·làcies. Se'n diu «consens de país i majories democràtiques», que sostenen i defensen un model educatiu que garanteix l'aprenentatge de totes les llengües, tant català com castellà. La llibertat real és aprendre les llengües, les quals garanteixen equitat, garanteixen cohesió i garanteixen i generen oportunitats de futur. La seva falsa llibertat és només una excusa per esdevenir un país monolingüe i arraconar encara més el català que tanta nosa els fa. Diuen moltes altres coses que ara no tinc temps de repassar, però, en fi, segur que en podrem anar parlant.

Per tot –i vaig acabant–, defensar el català no és anar contra cap altra llengua, tampoc anar contra el castellà. Malauradament, i als fets em remeto, vostès mai defensen el català. I quan defensen el castellà sempre van en detriment del català. Ni respecte ni cordialitat, per tant. Les llengües són riquesa i diversitat. Mai no són ni haurien de ser un problema. El problema és la gent com vostès que vol i que fa que sí que siguin un problema.

Els dono un consell final. Fixin-se en les votacions de la moció. M'aventuro a dir que hi haurà una gran majoria àmplia en contra d'aquesta seva realitat paral·lela. Em recorda allò del cotxe que va per la carretera i s'exclama perquè la resta de cotxes

van tots contra direcció quan és ell que va al revés. Doncs això: baixin d'aquest món paral·lel on viuen. El castellà no té problemes a Catalunya. Qui està en una situació d'amenaça és el català. I per això una de les tasques que hauria de fer aquest Parlament, que ha de fer aquest Parlament, és defensar-lo, defensar la llengua catalana.

I així ho fem des d'Esquerra Republicana, perquè és la llengua pròpia del nostre país, la nostra manera d'entendre el món, és llengua d'acollida, és element d'identitat i és eina de cohesió social. Per això, i molt convençuts, votarem en contra de la seva moció.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyor Vila, diputats, bon dia novament. Enric de Villena, Bernat Metge, Mateu Adrià, Joan Boscà, Estefania de Requesens son algunos de los autores catalanes, por citar algunos solo, del siglo XV i XVI que escribían en catalán y en castellano. Esto es una clara muestra del carácter bilingüe de Catalunya desde hace más de quinientos años. Pero tenemos muchas más.

Barcelona se convirtió en la capital del libro, de la edición del libro, desde el siglo XV. Editores barceloneses como Enric Botel, Pere Posa i Sebastià Cormelles editaron miles y miles de obras en catalán y en castellano, indistintamente. (*Aplaudiments.*) A pesar del bilingüismo secular, con más o menos peso del catalán o el castellano a lo largo de estas cinco centurias, los catalanes actualmente vivimos en un régimen de diglosia; es decir, aquel régimen, aquella situación en que conviven dos lenguas que son maternas, que son mayoritarias y oficiales, pero en la que una de ellas, en este caso el catalán, tiene una situación de dominio, de preferencia en el uso de la cultura, en el uso oficial, en el uso institucional, por encima de la otra, el castellano, que queda relegado a situaciones comunicativas inferiores, de la oralidad y de la vida familiar, por motivos políticos.

A los separatistas, en definitiva, les importa un rábano el catalán, por mucho que digan. Lo usan para confrontarlo al castellano. Arguyendo que, claro, como el catalán y el castellano son diferentes, pues, ¡hala!, Cataluña no es España. Menudo reduccionismo infantil. Miren, las lenguas españolas, y entre ellas el catalán, son parte de la riqueza y diversidad territorial dentro de la unidad. La nación no la determina una lengua, sino una cultura, un proyecto común, una historia en común. Y aunque esto les duela lo repetiré las veces que haga falta: no hay ningún ejemplo en la historia en donde alguien pueda decir que haya existido un estado independiente catalán. Y le voy a poner solamente dos ejemplos de los miles y miles que existen.

En el reino visigodo, primero con capital en Narbona y después en Toledo, los obispos Aquilino de Osona, de Vic, y Polibio, de Lérida, se reunieron con el resto de obispos españoles para que en Toledo, el año 589, en el Tercer Concilio de Toledo, se declarara la unidad católica de España. Otro ejemplo. El rey de la Corona de Aragón, Jaime I el Conquistador, en el siglo XIII, para que nos situemos, escribió el *Llibre dels feyts*, i en una parte del *Llibre dels feyts*, decía: «E nostre pare, lo rei en Pere, era lo pus Franch rey que hanch en Espanya.»

Bien, votaremos a favor, en general, de esta moción del Partido Popular. Pero, hombre, recientes manifestaciones de su portavoz, Sebastià Sagreras, en el Parlament de las Baleares nos llevan a la perplejidad. Dice: «Desde el Parlamento, desde el Partido Popular Balear, queremos felicitar la organización del Correllengua. El Partido Popular Balear es padre y protector de la ley de normalización lingüística. Durante toda la legislatura la hemos defendido, sostenido y marcado como línea roja en todas las negociaciones.» Hombre, aplauden una iniciativa que ha recorrido los imaginarios Països Catalans, y hoy aquí rechazan la imposición del monolingüismo catalán que hace la Generalitat de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Esto es un poco incoherente, por decirlo con palabras educadas.

Pero, de todos modos, hay esperanzas para recuperar la verdadera catalanidad. Y escuchen una cancioncilla, que no cantaré, solamente recitaré una parte, para beneficio de todos. Una cancioncilla popular de 1808, en plena guerra de la independencia. Dice así: «Sempre resoluts, / no volem ser francesos; / encara que

siguem sols / contra tota la França, / nosaltres som espanyols. / Ja mai nos atordirem, / perquè en Déu confiem, / que és la nostra esperança.»

Bien, pues, contra la poesía que destruye de todos los grupos separatistas y del Partido Socialista, nosotros proponemos una poesía que construye.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

En fi... President, conseller, diputats, diputades, tornem una vegada més a una altra moció del Partit Popular, que justament el que fa és demostrar, amb tots els punts que diu, el contrari del que després diu el seu portaveu, i és que, en realitat, els únics que confronten amb la llengua són el Partit Popular i VOX. Per tant, crec que, en realitat, l'argumentació se la contrasten ells mateixos.

Jo no entenc com es pot dir que s'exclou a Catalunya el castellà quan, segons l'enquesta d'usos lingüístics, el noranta-nou per cent de les persones que viuen a Catalunya entenen i parlen el castellà. És una curiosa manera d'excloure una llengua, que acaba sent coneguda per pràcticament la totalitat de la seva població. És cert que al nivell escrit canvien una mica els percentatges, però tot i així segueix havent-hi molta més gent que no parla bé, que no escriu bé el català, un seixanta-cinc per cent, enfront d'un noranta-quatre per cent de persones que poden escriure correctament el castellà. Jo no entenc com un noranta-quatre per cent de la gent que viu a Catalunya pot escriure el castellà si el castellà pateix exclusió i discriminació. On l'aprenen? El noranta-quatre per cent. On el parlen? On l'escriuen? Si el noranta-quatre per cent el saben escriure és perquè en algun moment l'escriuen. També està al voltant del noranta-sis per cent els que el llegeixen. On el llegeixen, si està exclòs?

Per tant, en realitat vostès el que fan és, una vegada i una altra, intentar portar aquí al Parlament –i jo ho repetiré totes les vegades possibles– les contradiccions que el seu alcalde de Castelldefels i també diputat va posar en evidència en un programa de Jordi Évole, el *Salvados*. I ho repetiré moltes vegades, perquè va ser la constatació

pública i en directe –bé, no en directe, era gravat–, en un programa de màxima audiència, de que el castellà no està perseguit ni a les escoles ni als instituts, perquè quan paraven la càmera, el que se sentia en el pati d'aquell institut al qual hi havien anat a denunciar que es persegueix els nens i les nenes per demanar anar al lavabo en castellà, tot el que se sentia eren jocs, crits en castellà.

És que només cal trepitjar una aula, només cal trepitjar un pati en aquest país per saber que el castellà és la llengua majoritària. És que jo tinc la meva filla i les seves amigues, moltes d'elles de famílies catalanoparlants, i entre elles socialitzen en castellà moltes vegades, perquè com la resta la majoria parlen castellà, el que han fet és adoptar la llengua comuna: el castellà. Quina exclusió és aquesta? I jo, ja els hi dic, m'és igual en quina llengua parlin. Jo li demanaré que parli el català, i que llegeixi en català i que defensi el català. Però si ella parla castellà amb les seves amigues, doncs, com deuen comprendre, no seré jo qui li dirà que ha de canviar la llengua amb la qual ha de parlar si és la llengua amb la qual se sent còmode.

I crec que això és el que passa amb la majoria de la gent, que pot utilitzar les dues llengües en molts casos, i que moltes vegades utilitza aquella que li resulta més còmoda per a la seva relació habitual. Jo parlo en castellà amb els meus pares, en català amb la meva filla, i en català i en castellà depenent de quines són les meves amistats. El que no pot ser és que quan jo vagi al metge a Sant Joan de Déu, faci deu anys que una doctora que atén la meva filla no pugui parlar en català quan li preguntem les coses en català. Això és el que jo no entenc. Perquè això passa –això passa. Això ens passa a tots els que hi anem. No m'he trobat mai –potser algú sí– però jo no m'he trobat mai que jo parli en castellà i no m'entenguin –això no m'ha passat mai– i que no em contestin en castellà. En canvi, em passa que si parlo en català, en un moment determinat haig de passar al castellà perquè no tinc clar si m'estan entenent el què estic dient. Això és la realitat del que també passa.

I el que tampoc té massa sentit és que aquells que diuen que es persegueix el castellà aquí, quan tenen l'oportunitat de governar a d'altres llocs es dediquin a perseguir el català, com ja s'ha dit, i que acceptin les imposicions de VOX per perseguir el català a la Franja, el català al País Valencià o el català a les Illes, i que hagi d'anar –i això passa– el Ministeri de Cultura o la mateixa Generalitat de Catalunya a donar suport a

les publicacions en català a les quals han tret tot el finançament. Això és perseguir una llengua també, en llocs on no és la llengua majoritària que parla la majoria de la gent.

Per tant, clar, jo suposo que no serà sorpresa per a vostès que tindran una votació en contra de totes les seves mocions. Jo no sé si l'hi han passat al seu alcalde de Badalona, el Xavier García Albiol, que va voler signar el pacte nacional i no el van deixar.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé, moltes gràcies de nou. Continuem parlant de llengua, però ara des d'una altra perspectiva, no?, des de la perspectiva del PP, i en aquest moment VOX, perquè ha fet un discurs molt similar. Parlem de bilingüisme, però el problema del bilingüisme és que en societats desiguals mai és simètric. Quan dues llengües conviuen, però una és clarament dominant en molts aspectes –econòmicament, mediàticament judicialment–, evidentment, el que acaba passant és que els parlants de la llengua minoritzada es tornen bilingües, mentre que els de la llengua dominant no necessiten ser-ho.

Quan vostès, PP i VOX, parlen de bilingüisme, en realitat el que estan dient és: Ep! catalanoparlants, torneu-vos bilingües, perquè aquest..., no?, només es demana el bilingüisme als parlants de la llengua minoritzada. I ho feu des d'aquest supremacisme lingüístic espanyol que considera normal que tothom hagi de saber castellà, però ho veu com una imposició qualsevol intent de garantir els drets lingüístics dels catalanoparlants. Un supremacisme que accepta sense discutir que milions de persones ens haguem de passar sempre el castellà, però que s'escandalitza quan es planteja que el català sigui necessari per viure plenament als Països Catalans. Vostès no volen aquesta convivència lingüística que diuen. Vostès, lo que volen és subordinació de la llengua.

I per a nosaltres el problema no és el castellà, evidentment; no defensem la nostra llengua en contra de cap altra. El problema és que l'Estat i molts dels seus aparells continuen actuant com si el català fos una llengua regional, prescindible als tribunals, a l'Administració de l'Estat i també en tots aquests discursos polítics que presenten cada vegada que algú defensa el català o cada vegada que alguna cosa fa olor de català.

Doncs no, cap renúncia a la llengua.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Traspuen anticatalanisme i per més que el revesteixin amb paraules amables o conciliadores, se'ls veu el llautó un cop i un altre. Si consideressin el català com un actiu principalíssim de la riquesa cultural d'Espanya o el bilingüisme una font de prosperitat i saviesa, com afirmen, ja haurien implantat el català a les comunitats autònomes a on governen. Per què no ho han fet? Quin és el missatge que ens duen avui a aquesta cambra? Que Catalunya necessita el bilingüisme per prosperar i ser culta, mentre que les comunitats autònomes castellanès ja són pròsperes i cultes, mantenint-se en la llengua única? Què insinuen? Que som inferiors? Que som esguerrats? Que hem de menester crosses, els catalans?

No hi ha prou literatura al món per camuflar el seu supremacisme. Els catalans sabem castellà pel dret de conquesta que l'Estat espanyol exerceix damunt la nostra terra. I encara ens hem de sentir dir que el català recula perquè intentem imposar-lo en comptes de fer-lo atractiu i amable a qui ha arribat de fora. No s'equivoquin. Aquí els experts a imposar llengües són els espanyols. Només cal fer una ullada a Sud-amèrica.

De la mateixa manera que no es pot imposar el castellà a Castella perquè n'és la llengua natural i pròpia, el català no pot ser imposat a Catalunya. Aquí el català no és fruit de cap imposició, sinó de la normalitat que pertoca. El que no és normal, de fet, és que es pugui viure, créixer o prosperar a Catalunya sense enraonar la nostra

llengua. És que potser es pot viure, créixer o prosperar a Espanya sense saber el castellà? Es pot viure, créixer o prosperar a Itàlia sense saber italià? Per què hauríem de conformar-nos amb menys, nosaltres? No parlem pas cap dialecte ni llengua regional. Enraonem en la llengua de la nostra nació. Tenim els mateixos drets que la resta de nacions del món, malgrat que Castella ja s'ha encarregat que no comptem amb les mateixes eines.

El que avui i aquí vostès defensen no és el bilingüisme ni la neutralitat. Han vingut a predicar i a avalar amb paraules elegants, això sí, la castellanització galopant de Catalunya. El castellà és llengua cooficial, afirmen. Sí, perquè l'oficialitat la decideix qui guanya la guerra. El castellà serà oficial mentre romanguem sota jou espanyol, però mai ni subjugats ni lliures serà llengua natural i pròpia d'aquest país.

Catalunya i català lliguen, de la mateixa manera que Castella i castellà concorden. No poden canviar la realitat per més decrets, tancs, prosa o poesia que hi dediquin.

Visca Catalunya lliure!

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Gràcies, president. Conseller Vila, diputades, diputats... Començo amb una citació: «Vull que quedi molt clar, nosaltres creiem en el català, el defensem, el respectem i volem que tingui futur.» Qui creuen que va fer aquesta afirmació? El conseller Vila o el senyor Fernández? Doncs, efectivament, el senyor Fernández, la merla blanca del Partit Popular català. Però vostè n'està segur? El problema és que les seves paraules no acompanyen les seves accions i, per això, es volen carregar la normalització lingüística. Per això, volen que en contextos de minorització lingüística, l'escola no faci un paper compensador, que no freni les desigualtats. Volen segregar l'escola catalana i volen trencar la igualtat d'oportunitats. Quina manera més estranya de desitjar-li futur al català!

Una altra frase: «Estem disposats a donar suport a més i millor inversió pública per al català, a reforçar programes educatius, a impulsar la seva presència en l'àmbit digital,

a ajudar el sector cultural a fer-lo més atractiu, més útil i més viu.» Això vol dir que signarà el pacte nacional per la llengua? *(Aplaudiments.)* Ah, no, que no volen ni reunir-se amb el Govern per parlar-ne i a algun alcalde que volia l'hi van prohibir. I llavors ens trobem amb el president de l'Aragó dient que el català no es parla a la Franja, però quan ha de pactar amb l'extrema dreta per seguir sent president, rubrica un acord que afirma, com ja s'ha dit, que alliberarà la Franja de la imposició del català, que resulta que és la llengua pròpia de la Franja. En què quedem, senyor Fernández?

I vostè també és el creador de la súplica següent: «Jo li demano, conseller, que no convertim el català en una eina política. No el fem servir per dividir.» Li dirà cordialment al senyor Azcón que no converteixi el català en una eina política? *(Aplaudiments.)* Que no converteixi el català en una eina de divisió? Un altre cop més, la coherència del Partit Popular brilla per la seva absència.

I després –també s'ha comentat– s'inventen conceptes indeterminats com el de «bilingüisme cordial». Tornen a ignorar la situació de minorització del català i dilueix la necessitat de polítiques específiques de protecció i foment destinades a corregir desigualtats i garantir els drets lingüístics de tota la població. Perquè, bàsicament, el model actual es basa precisament en el garantiment dels drets lingüístics de tota la població. I aviam si els hi queda clar, se'ls hi ha repetit diverses vegades: defensar el català no va en contra de res ni de ningú, només va a favor del català. No és un joc de suma zero on algú perd i l'altre guanya; al contrari, tots hi guanyem.

I acabo. La defensa del català ens ve de lluny, als socialistes i a les socialistes. Marta Mata, el 6 d'abril de 1983, en aquest plenari, on es va aprovar la primera llei de normalització lingüística, va dir: «Nosaltres creiem que la primera lliçó de llengua és la del coneixement i el reconeixement de la diversitat, la del respecte, la de l'afecte per la pròpia i per l'altra, la de la comunicació, perquè si no és a partir d'aquesta primera lliçó, no creiem que es pugui arribar a la gran lliçó, que és la de la recuperació del català, una recuperació assumida per tots, costat a costat, sense separar-nos mai.»

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 21, 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara –silenci, si us plau– les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos a les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. El senyor Juan Fernández demana la paraula.

Juan Fernández Benítez

Sí, president. És per demanar la votació separada del punt número 1 de la moció 22.

El president

Perfecte. Hi ha cap altra petició de votació separada? *(Pausa.)* No? *(Pausa.)*

Doncs iniciem les votacions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la línia de rodalies a l'aeroport (continuació)

302-00245/15

Procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la línia de rodalies a l'aeroport.

Votem els punts 0 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 95 vots en contra, 20 vots a favor i 19 abstencions.

Votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 114 vots en contra, 20 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 25 vots en contra i 37 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 17 vots en contra i 45 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap vot en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 50 vots en contra i 30 abstencions.

I acabarem votant el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 57 vots en contra, 9 vots a favor i 68 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari a les Terres de l'Ebre (continuació)

302-00246/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari a les Terres de l'Ebre.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 25 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

També de manera conjunta, votarem els punts 2, 3, 4, 4 bis, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

I, finalment, votarem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del català (continuació)

302-00244/15

Votem, ara, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del català.

Votem conjuntament els punts 1, 2, 3, 8, 9 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 97 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 97 vots en contra, 34 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el tracte a les llengües oficials en les polítiques del Govern (continuació)

302-00251/15

I en darrer terme, procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el tracte a les llengües oficials en les polítiques del Govern.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 108 vots en contra, 15 vots a favor i 10 abstencions.

I votem, a continuació, la resta de punts.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 108 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Declaració institucional de condemna de la persecució de les persones LGBTI i la vulneració de drets humans al Senegal

401-00069/15

El novè punt de l'ordre del dia és la declaració institucional de condemna de la persecució de les persones LGBTI i la vulneració dels drets humans al Senegal.

Abans de suspendre la sessió plenària, llegirem tot seguit la declaració del Parlament de Catalunya de condemna de persecució de les persones LGBTI i la vulneració dels drets humans al Senegal, adoptada per la Junta de Portaveus el passat 12 de maig.

Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

La secretària primera

«En els darrers mesos, les autoritats senegaleses han impulsat una reforma legislativa que endureix significativament la repressió contra les persones homosexuals, doblant les penes de presó fins als deu anys i ampliant el delictes a qualsevol tipus de “promoció” de l'homosexualitat. Aquest fet ha agreujat l'escalada

de repressió, persecució institucional i vulneració sistemàtica dels drets humans de les persones LGBTI a la República del Senegal.

»Aquestes mesures consoliden i amplien un marc legal ja discriminatori, i han comportat un augment de les detencions arbitràries –sovint basades en sospites o proves febles–, de les pràctiques d'extracció de confessions sota pressió, de la realització forçosa de proves de detecció de VIH i de la utilització d'aquest virus com a eina de persecució i criminalització. Es tracta de polítiques que no només vulnereu drets fonamentals com la dignitat, la privacitat, la salut i la no-discriminació, sinó que posen en risc la vida de les persones LGBTI i amenacen dècades de progrés en la lluita contra el VIH, una reversió que suposa un risc real d'epidèmia.

»Aquestes actuacions no constitueixen fets aïllats, sinó que responen a una estratègia d'institucionalització de la discriminació i de legitimació de la violència contra les persones LGBTI, la qual cosa contravé els estàndards internacionals de drets humans i els compromisos assumits pel Senegal en matèria de salut pública i no-discriminació.

»Per tot això, és més necessari que mai exigir a les autoritats del Senegal que garanteixin els drets humans i els drets de les persones LGBTI al país. La Generalitat, el Govern de l'Estat, les institucions europees disposen ja de mecanismes per exigir-los-ho, atenent que el Senegal és un país prioritari per a la cooperació al desenvolupament de la Generalitat, d'acord amb la definició del pla director de cooperació al desenvolupament 2023-2026, i és seu de la Delegació del Govern a l'Àfrica Occidental, i també és un soci clau per a la Unió Europea, en el marc de l'estratègia Global Gateway.

»En aquest context de violació dels drets humans, repressió de les persones LGBTI i necessitat de pressió diplomàtica al Govern del Senegal, el Parlament de Catalunya condemna de manera categòrica la promulgació de mesures legislatives que endureixen la repressió contra les persones LGBTI al Senegal, i també qualsevol tipus de persecució, detenció arbitrària, estigmatització i violència institucional o social basada en l'orientació sexual o la identitat de gènere.

»En segon lloc, el Parlament de Catalunya denuncia especialment la publicació de llistes amb noms de persones presumptament homosexuals, promogudes per actors socials i organitzacions, que fomenten la violència i la persecució social i creen un

clima generalitzat de terror que obliga moltes persones a amagar-se, fugir del país o renunciar a tractaments mèdics.

»En tercer lloc, el Parlament de Catalunya considera imprescindible que el Govern del Senegal derogui immediatament les mesures legislatives de persecució i criminalització de les persones LGBTI, incloent-hi la mesura que dobla les penes de presó i la prohibició de qualsevol expressió relacionada amb la diversitat sexual; alliberi immediatament les persones detingudes únicament per la seva pertinença a aquest col·lectiu; permeti als treballadors de les entitats dels drets humans i salut pública l'exercici efectiu de llurs funcions sense impediments legals ni represàlies; garanteixi l'accés als tractaments VIH a totes les persones que els necessitin; garanteixi de manera efectiva el dret a la privacitat de les dades personals de les persones investigades o detingudes per presumptes acusacions d'homosexualitat, i investigui i sancioni les persones que publiquin aquestes dades en espais públics o xarxes socials.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya fa una crida a la comunitat internacional, en particular a la Unió Europea, l'Organització de les Nacions Unides i l'Organització Mundial de la Salut, perquè activin mecanismes de monitoratge i observació i, si escau, apliquin mesures davant la situació dels drets humans i la salut pública al Senegal.

»Finalment, el Parlament de Catalunya vol reafirmar el seu compromís amb la defensa dels drets humans, la igualtat i la no-discriminació de les persones LGBTI a escala mundial; denuncia l'ús del VIH com a arma de repressió contra aquest col·lectiu, i se solidaritza amb les persones LGBTI del Senegal i amb totes les organitzacions comunitàries defensores dels drets humans que lluiten per la dignitat, la salut i la llibertat en un context d'adversitat extrema.

»Palau del Parlament, 21 de maig de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

I, a continuació, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya sobre el cent cinquantè aniversari del naixement de Pau Casals.

Declaració del Parlament sobre el cent cinquantè aniversari del naixement de Pau Casals

401-00070/15

Abans, però, vull donar la benvinguda al senyor Jordi Pardo, director general de la Fundació Pau Casals; al senyor Xavier Guitart, vocal de la Comissió Executiva de la Fundació Pau Casals, i a la senyora Maria Alonso, coordinadora del cent cinquantè aniversari de Pau Casals.

Dono la paraula a l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per tal que en pugui fer la lectura.

El secretari segon

«Declaració del Parlament sobre el cent cinquantè aniversari del naixement de Pau Casals. Pau Casals és un dels catalans universals que més honra Catalunya. Fou violoncel·lista, director d'orquestra, compositor i pedagog amb un talent i un prestigi àmpliament reconeguts, però alhora també una figura compromesa amb la democràcia, els valors fonamentals i la llibertat, que va defensar, de manera especial, per al seu país, Catalunya, amb alta estima, precisament en moments de màxima dificultat per a la seva pervivència.

»Nascut el 1876 al Vendrell, va desenvolupar al llarg de la seva vida una trajectòria brillant que li va permetre d'actuar als millors auditoris de tot el món. La seva carrera el va fer mereixedor de molts reconeixements, com la Medalla d'Or de la Societat Filharmònica de Londres, la Medalla de la Ciutat de Barcelona, la Medalla d'Or de Madrid, el títol de gran oficial de la Legió d'Honor Francesa, l'homenatge a la Sorbona amb motiu del seu vuitantè aniversari i del cinquanta-setè aniversari del seu debut a París, la Medalla Presidencial de la Llibertat dels Estats Units o la Gran Creu de l'Ordre del Mèrit Nacional de França.

»La trajectòria de Pau Casals, exiliat a la Catalunya Nord el 1939, es va veure marcada per un context bèl·lic mundial sobre el qual no es va voler mantenir indiferent. Tot al contrari, el mestre Casals va demostrar el seu compromís amb l'humanisme, el pacifisme i la democràcia. S'havia negat a tocar a l'Alemanya nazi i, posteriorment, va prendre la mateixa decisió respecte als països aliats, per no haver fet res davant

el règim franquista. També es va negar a actuar en països on no es respectava la democràcia.

»El 1958, el secretari general de les Nacions Unides va convidar Pau Casals a celebrar un concert a l'Assemblea General per commemorar el Dia de les Nacions Unides. Pau Casals projecta arreu del món un missatge de pau, cosa que el fa mereixedor del nomenament per al Premi Nobel de la Pau. Més endavant, el 1961, és convidat a fer un concert a la Casa Blanca. Deu anys més tard, el 24 d'octubre de 1971, participa en el concert del Dia de les Nacions Unides, a Nova York, on estrena l'*Himne per a les Nacions Unides*, compost per ell mateix. El secretari general li lliura la Medalla de la Pau.

»Aquell dia, el mestre Casals pronuncià un emotiu discurs que ha perviscut fins avui en la memòria col·lectiva, en el qual reivindicà la seva catalanitat i la nació catalana, de la qual va dir que és el país que va tenir el primer parlament, i feu una exhortació a la pau.

»Pau Casals morí a Puerto Rico el 22 d'octubre de 1973. El 1979, complint la seva voluntat, les seves despulles es van traslladar al cementiri del Vendrell.

»És per tot això que el Parlament de Catalunya manifesta el seu reconeixement i admiració pel mestre Pau Casals, per haver combinat la genialitat i una dilatada trajectòria amb dimensió mundial en el camp de la música amb el seu compromís amb l'humanisme, la pau, la democràcia i la defensa i estima insubornable del seu país.

»El Parlament de Catalunya expressa el seu suport a la commemoració del seu naixement, el cent cinquantè aniversari del qual se celebra aquest any 2026.

»Palau del Parlament, 21 de maig de 2026.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia.